

ZAFER KADAR

GENÇ YOLDAS

DEVİRİM BİZİZ BİZ DEVİRİMİZ

Sayı: 52, Nisan 2010

Fiyatı: 1 TL KDV Dahil

**Bayraklar
Daha Yukarı
Taksime
Yürüyoruz!**

Kavga Bitmedi Daha Yeni Başlıyor

İlk günden beri aklımda, yaşadıklarımızı yazıya dökmek vardı. Ama günler öylesine hızla geçiyor ki eğer daha fazla beklersem birçok şeyi unutacağım. Hatta keşke diyoruz ilk günden itibaren günlük şeklinde not tutsaymışız.

Her günü bir yıl gibiceğen Tekel eyleminin bugün 13. günü saat 18:21... sonundabeni hayatımda unutamayacağım kadar çok deneyim elde ettiğim Tekel eylemini yazacağım için mutluyum. Bu eylem sadece Tekel işçileri için değil, tüm işçi sınıfı, emekçiler için inanılmaz derslerle dolu...

Ve büyük bir umut olduğunu da söylemeliyim. Ne demişti Sibel yoldaşım: "Eylem umudun anasıdır". Busözün hiç bu kadar büyük anlamlar yüklü olduğunu düşünmemiş-tim. Bir kez daha eylemin öğreticiliğinde yola devam edecektik.

Yayınevimizden Temin Edebilirsiniz
0212 533 32 57 / info@mucadelebirliđi.com

Mart Kültür Sanat ve Düşünce Derneği Açıldı

Bayındır Sok. Hitit Apt. No: 22/14
Kızılay / Ankara

Z.K. GENÇ YOLDAŞ İRTİBAT

gencyoldas-2006@hotmail.com / gencyoldas@gmail.com

Zafere Kadar Genç Yoldaş / Aylık Sosyalist Gençlik Dergisi / Yıl:6 / Sayı: 52 / Nisan / Sahibi: Yeni Dönem Yayıncılık Basın Dağıtım Eğitim Hizmetleri Tanıtım Org. Tic. Ltd. Şti. Adına: Saime Kavak / Sofular Mah. Sofular Cad. No: 8/3 Fatih-İSTANBUL / Tel-Fax: 0 (212) 533 32 57/ Sor. Yazı İşl. Müdürü: Saime Kavak / Baskı Yeri: Estet Ajans Matbaacılık, Merkezefendi Mah. Fazılpaşa Cad. 4. Zer Sanayi Sitesi No: 16/26 Topkapı-Zeytinburnu

Merhaba Genç Yoldaşlar;

Yeni bir sayımızda, yine dolu bir gündemle karşınızdayız. Bazı aksaklıklardan dolayı dergimiz elinize geç ulaşıyor, bu aksaklıkları gidermek daha çok çalışacağız. Yeni yeni genç yoldaşlar bu konuda görev almalı ve dergimizi gençliğe ulaştırma konusunda vakit kaybetmemelidirler.

Tekel işçileri Ankara sokaklarını 78 gün ısıttıktan sonra, dört bir yana dağılıp, 78 gün boyunca kazanmış oldukları deneyim ve cesaretle, eylemlerini dört bir tarafta sürdürüyor, direnişlere destekte bulunuyor, hükümet üyelerini gittikleri yerlerde olması gerektiği gibi karşıyorlar. Ardından 1 Nisan günü Ankara'da yaşanan çarpışmalar devletin bu eylemin etkisinden gücünden nasıl korktuğunu gösterdi. Tüm bunlardan çıkan derslerle önümüzdeki süreci karşılamalıyız.

Sermaye sınıfı sıkışıkça sıkıştı. Öyle ki yıllardır Leninistlerin tek başına zapt ettiği, sonrasında işçi ve emekçilerle, binlerce kişilik devlet güçlerinin çatışmalarına sahne olan Taksim bu yıl açılıyor! Bu proletaryanın ve onun öncü partisi Leninist Partinin zaferidir. Şimdi bundan sonra devletin 1 Mayısın içeriğini boşaltma saldırısına karşı mücadele etmeliyiz. Bu da ancak proletarya öncülüğündeki devrim güçlerine devrim ve iktidar hedefini göstererek olur. Ne bugünün pratiğinin gerisinde olan reformist talepler, ne de eylemliler süreci iktidar mücadelesine taşıyamaz. Öncü komünist parti proletaryayı iktidara taşımak için, iktidar mücadelesini en önde tutarak, proletaryayı yolundan saptırma-ya çalışan tüm güçlere karşı kararlı bir savaşım sürdürecektir.

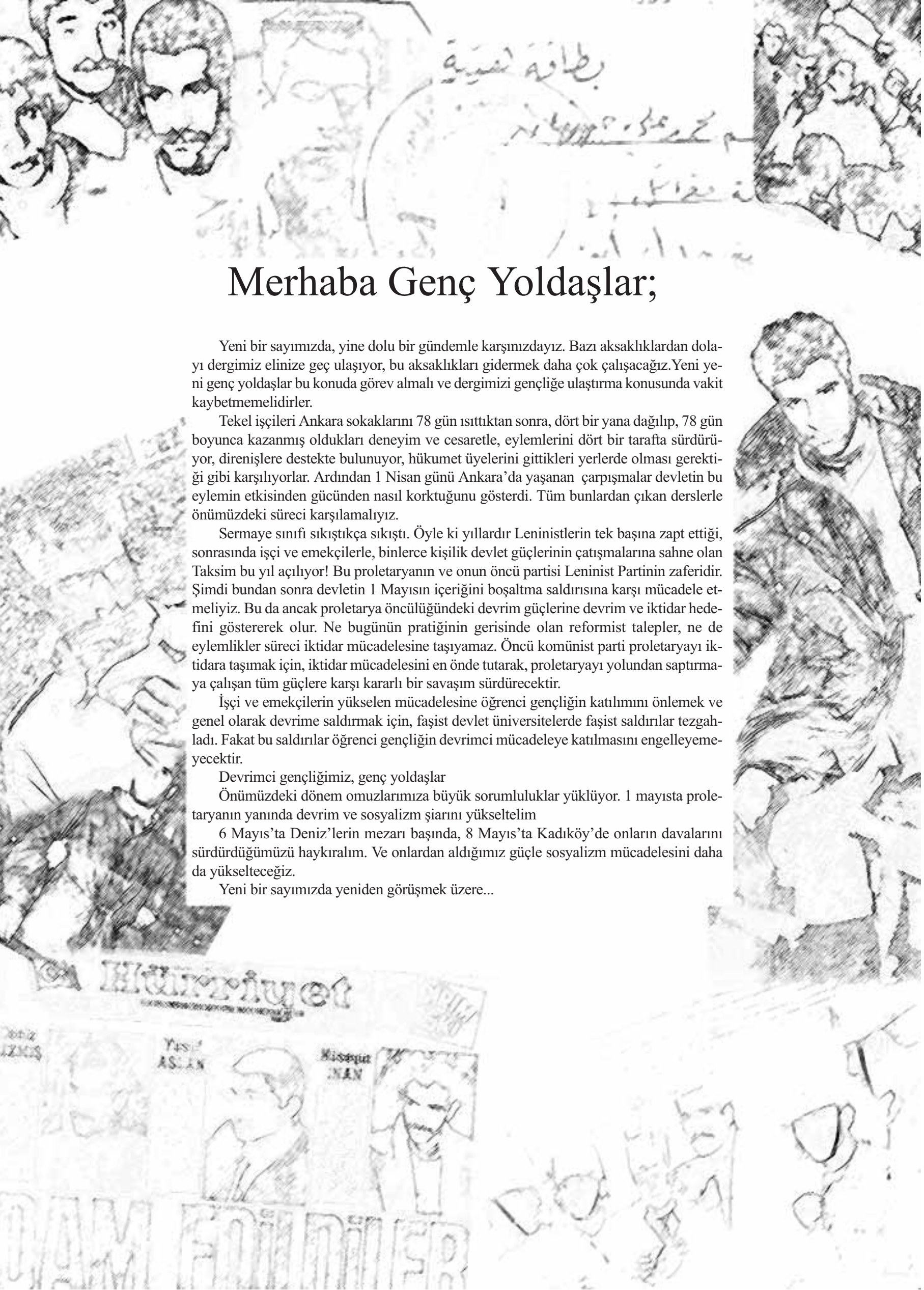
İşçi ve emekçilerin yükselen mücadelesine öğrenci gençliğin katılımını önlemek ve genel olarak devrime saldırmak için, faşist devlet üniversitelerde faşist saldırılar tezgahladı. Fakat bu saldırılar öğrenci gençliğin devrimci mücadeleye katılmasını engelleyemeyecektir.

Devrimci gençliğimiz, genç yoldaşlar

Önümüzdeki dönem omuzlarımıza büyük sorumluluklar yüklüyor. 1 mayısta proletaryanın yanında devrim ve sosyalizm şiarını yükseltelim

6 Mayıs'ta Deniz'lerin mezarı başında, 8 Mayıs'ta Kadıköy'de onların davalarını sürdürdüğümüzü haykıralım. Ve onlardan aldığımız güçle sosyalizm mücadelesini daha da yükselteceğiz.

Yeni bir sayımızda yeniden görüşmek üzere...

DEVİRİM Mİ? REFORM MU?

Başyazı

Son birkaç ayda yaşananlar, devrimin eşliğindeki halkların serüvenini anlatan, soluksuz okunan romanlar gibi. Ama bu durum, gözlerimizi kapatıp, olayları aklımızdan geçirip eyleneceğimiz zamanları bize vermiyor. Tam tersine yeni dönemin, sınıf mücadelesinin geldiği aşamanın, omuzlarımıza yüklediği görevler artıyor. İşçi ve emekçiler her ileri çıkışta, ileri adımda daha zorlu ve engebeli bir yolda buluyorlar kendilerini. Bu kendiliğinden hareketin, giderek siyasallaştığının da göstergesidir. Çünkü siyasal mücadele, ekonomik mücadeleden hem daha karmaşık, hem daha derin hem de daha zorludur. İşçi sınıfı kendi ekonomik mücadele yolunu geçmiş deneyimlerle yaşadığı pratikle bir şekilde aşmaya çalışıyor. Ama bugünün esas sorunu, işçi sınıfı ve emekçilere öncülük etmesi gereken güçlerin ne yapması gerektiğidir.

Bilimsel Sosyalist Hareket

Bu soru genel olarak, sınıflar savaşımının her döneminde sorulabilir, sorulmalıdır da. Ama bazı dönemler ivedi bir hale gelir ki, nesnel koşullara uygun hareket edilmeyen her an, burjuvazinin hanesine bir artı olarak yazılır. Çünkü Lenin'in söylediği gibi "... yeni dereler sabırsızca yeni bir yol arar ve sosyal demokrat (komünist -bn-) bir dere yatağı bulamayınca sosyal demokrat olmayan bir yatağa akarlar." Günümüzü düşündüğümüzde, özellikle Tekel eylemi ile, toplumun birçok katmanı tek bir yere doğru akmaya başladı. Hareketsiz olanlar harekete geçti, kimisi daha ileri çıktı, yani bir bütün olarak devrimin toplumsal güçleri, proletaryanın etrafında kenetlenmeye başladılar. Bu, sosyalist harekete işçi ve emekçileri siyasal mücadeleye sevk etmesi için, büyük olanaklar sağlıyordu. Bu olanakları

değerlendirmek, hem de eylem halinde olan emekçileri, son ve nihai hedefleri olan siyasi iktidarın fethi ve yeni sosyalist bir toplumun kurulmasına yöneltmek gerekiyor. Bu, devrimci komünist hareketin bıkıp usanmadan işçi sınıfına anlatacağı, kavratması gerektiği en önemli görevdir. Fakat burada devrimci komünist hareket sadece burjuvaziye karşı değil, aynı zamanda işçi hareketi içindeki burjuvazinin ajanlarına, yordakçılara karşı da savaştır. Devrime öncülük etmiş bütün komünist partilerin tarihi, burjuva ideolojisine ve onun işçi sınıfı içindeki türlerine karşı kararlı, ilkeli mücadeleler ile doludur. Bu konuya yeniden döneceğiz.

Türkiye ve K. Kürdistan'da emek hareketi büyük bir yükseliş içerisinde. Tekel eylemi ile ivme kazanan eylemlerle, işçilerin mücadele birliği eylem alanlarında, direniş mevzilerinde gerçekleşmeye başladı. Burjuvazinin bu yükselen mücadeleye karşı savaşımı her zaman baskı ve zor ile olmaz. Çoğunlukla baskı ve zor ile birlikte, politik çevirme saldırısını da gerçekleştirir. Örneğin; Avrupa'da olduğu gibi, sivil toplumcu hareketleri destekler ve toplumun düzene karşı olan öfkesini, sisteme karşı harekete geçmek isteyen güçleri, yukarıda Lenin'in söylediği gibi komünist değil burjuva ve burjuva hareketlerin yatağına akıtarak, işçi ve emekçileri devrimci mücadeleden uzakta tutmaya çalışmaktadır. Hatta devrimin önüne geçmek için bir dizi reform yapmaktan da çekinmez. Biz de bu süreci yaşıyoruz. Gerek Kürt halkına yapılan "açılım" vaatleri, gerekse anayasa değişikliği ve daha pek çok "demokrasi" gösterisi, sermaye sınıfı ile işçi ve emekçiler arasında yaşanan iç savaşın söndürülmesi, hedefinden saptırılarak düzene kaydırılması (işçiler ve Kürt halkı açısından), ve dev-

rimin önüne geçilmesi için atılmış adımlardır. Elbette bu ikili bir süreç, yani emekçilerin ve yoksul Kürt halkının mücadelesi olmasaydı, sermaye sınıfı cinnet geçirecek düzeyde krizde olmasaydı bu tür adımları atmayabilirdi. Elbette emperyalizmin bölgedeki çıkarlarını ve TC devletinin de bu çıkarlar içindeki rolü onları belli adımları atmaya zorluyor. Haliyle devrimci komünist bir parti böylesi bir durumu iyi değerlendirmelidir.

Devletin şimdiki adımı ise 1 Mayıs alanı için Taksim meydanını açmak zorunda kalmış olması. Evet, açmak zorunda kaldı çünkü valinin, hükümet üyelerinin, reformistlerin ve burjuva sendikacıların dediği gibi “geçen yıllardaki görüntülerin yeniden yaşanmasını istemiyoruz” sözleri, onların yaşanan iç savaştan nasıl ürktüklerinin ve bu süreci bu çatışma ortamı ile götüremeyeceklerinin, taviz vermek zorunda olduklarının kanıtıdır. Taksim’in açılması kuşkusuz proletaryanın ve onun öncü partisi Leninist Parti’nin zaferidir. Ve büyük politik anlama sahiptir. Dünyada ender görülebilen bu 1 Mayıs’lar, işçi ve emekçilere, Kürt halkına ve gençliğe büyük deneyimler, birikimler(hem pratik, hem de bilinç anlamında) kattı. Elbette burjuva sınıflar bu gidişatı önlemenin bir yolunu bulmalıydı ve Taksim konusunda geri adım atarak, - ki bu atmaya düşündükleri bazı adımlarla beraber gündeme geldi-

devrimci 1 Mayıs’ların içeriğini boşaltarak, sokaklarda devrimcilerin, komünistlerin elinde olan 1 Mayıs’ları, burjuva sendikacıların omuzuna yükleyerek kendi lehine çevirmeye çalışıyor. Ama buz kırıldı yol açıldı, şimdi açılan yoldan çamura saplanmadan yürümenin zamanıdır!

Ve bu yolda en önemli görev bilimsel sosyalist harekete ve bu iddiada olanlara düşüyor. İşçi ve emekçilere doğru yolu göstermesi, onların mücadelesini doğru kanala akıtması gerekiyor. Ayrıca sermaye ve emekçiler arasında süren savaşım geliştikçe, toplumdaki sınıfların gerçek çıkarları ve niyetleri daha belirgin olarak ortaya çıkıyor. İşte böylesi bir dönemde öncü partinin rolü daha da belirginleşir. Şimdi soru şu “Ne Yapmalı? Nasıl Yapmalı?”

Kara Delik

1 Mayıs günü zafer kazanmış on binlerce proleter, işçi emekçi, gençlik Taksim meydanına doğru akacak. Taksim meydanı işçi seline uğrayacak. Büyük bir coşku ve umutla orada, haklı zaferlerini kutlayacaklar. Burada ellerde taşınacak olan, pankartlarda yazacak olan, bildirilerle dağıtılacak olan politika ne olacak? Bunu sadece 1 Mayıs için söylemiyoruz, genel bir politikadan bahsediyoruz ama emekçilerin bu yengisiyle beraber ona verilecek olan politikanın,

kendisi önemli. Eğer ona düzen içi iyileştirmeleri hedefleyen, reformlar için mücadeleye edilmesi gerektiği söylenecekse, bilinmelidir ki işçi ve emekçilere sermayenin uzattığı eli tutun deniyor. Ortalama sol hareketin mantığından bunun böyle olacağı daha şimdiden afişlerine vs. yansımış durumda. Devrim mücadelesinin en sert anlarında bile yaprak kıpırdamadığından bahseden ortalama sol, bugün elbette olanları bir devrimci yükseliş dönemi olarak değerlendirmiyor. Ayrıca kitleler üzerindeki etki gücünün zayıflığı, kitleler içinde olan örgütlülüğün zayıflığı vs. daha pek çok sebepten ortalama sol, bugüne kadar işçi ve emekçilere devrim ve iktidar dışında her şeyi gösterdi. Çoğu zaman devrimi, sosyalizmi genel propaganda düzeyinde aldı ve pratikte reformizmin, oportünizmin en kararlı savunucuları oldular. Ama bakın tarihten gelen ses ne diyor: “Kapitalistlere ya da hükümetle tek tek yapılan savaşlarda işçilerin uğratıldığı her yenilgide kötümserliğe kapılan, işçi hareketinin daha yüce ve daha yüksek hedeflerine ilişkin her konuşmayı, yığınlar üzerindeki etki derecemizin yetersizliğine işaret ederek hafifseyen ve engelleyen sosyal demokratların sayısı bizde az değildir. Buna yetecek gücümüz yoktur! Bunu yapamayız! der böyle kişiler. Yığınların ortamını bile doğru tanımlıyorsak yığınla kaynaşmasını, işçi

yığınının seferber etmesini bilmiyorsak, devrimde öncü olarak sosyal-demokratların rolünden söz etmek anlamsızdır.” Lenin’in bu sözleri her şeyi açıklıyor. Yalın gerçek şudur: Zafer kazanmış proletaryanın var olan kazanımlarını koruması için, bugün elde ettiği ya da edeceği kazanımların korunması için, özellikle reformist taleplerden uzak durmalı ve daha ileri hedefleri, Lenin ‘in söylediği gibi daha yüce ve daha yüksek hedefleri kendi önüne koymalıdır. Çünkü reformlar devrimin yan ürünleridir. Bu yüzden reformlar için mücadele etme ve işçi sınıfının bu şekilde eğitilmesi, devrimin genel çıkarını ortalama solun bilmediği oranda zararlara uğrattırıyor. Sınıf savaşımının bu “kara deliği”, ayağı Marksizm-Leninizme sağlam bir şekilde basmayanları yutmaya devam ediyor. Çünkü nehir bir kez yatağından ayrıldı mı nereye gideceği bilinmez.

Şimdi yukarıda parça parça bahsedilenleri yan yana getirirsek bazı sonuçlar elde etmiş oluruz.

a) Emekçilerin mücadelesi giderek siyasallaşılıyor. İşçi ve emekçilerin siyasi bilinçle donatılması, vakit kaybedilmeden yapılması gereken görevlerdendir. Bu yüzden devrimci komünist partinin işçi ve emekçilere devrim ve sosyalizm için mücadele etmesi gerektiği, proletaryanın tarihsel rolünün özel mülkiyeti kaldırıp, sosyalist bir toplumun kurulması olduğunu kavratması gerekiyor.

b) Burjuvazinin politik çevirme saldırıları ancak siyasi olarak uyanık işçi sınıfı ve öncü partisi ile püskürtülebilir. Böylece sıkışmış olan sermaye sınıfı daha fazla bunalıma girer, emekçiler açısından ise sosyalizm mücadelesi daha elverişli şartlarda sürebilir.

c) Düzen içi talep ve istemler, bu talepleri öne sürenlerin niyetleri dışında burjuva düşüncelerin işçi sınıfı üzerinde etkin olmasına katkıda bulunmuş olurlar. Haliyle politik çevirme saldırısına yakayı kaptırılmış ve işçi sınıfının daha ileri gitmesinin önüne geçmiş olmaktadır.

Öncü komünist partisinin görevi *“...özel mülkiyetin değişikliğe uğratılması değil yalnızca onun yok edilmesi, sınıf karşıtlıklarının gizli kapaklı hale getirilmesi değil, sınıfların ortadan kaldırılması, var olan toplumun iyileştirilmesi değil, yeni bir toplumun kurulmasıdır...”*

Öncü parti bu görevini devamlı devrimci durumun kaçınılmazlığını anlatarak, siyasi iktidarın ele geçirilmesinin toplumsal dönüşümün ilk adımı olduğunu anlatarak, kitleleri devrimci eylemlere yönlendirerek ve devrimci eylemleri yayarak yerine getirebilir. Aksi halde o öncü bir parti olamaz. Koşulların dayattığı süreçlerin arkasından sürüklenen bir parti olur. Ve kitleleri iktidara taşıyamaz.

Bu yıl Taksim gerçekten de başta proletaryanın ve emekçilerin, gençliğin Kürt halkının zaferidir. Aynı zamanda Leninist Partinin de zaferidir. Leninist Parti bundan önce de iktidarı bir hedef olarak gösteriyordu, şimdi de proletaryaya devrim ve iktidar hedefini gösteriyor. Şimdi daha zorlu bir mücadele başlıyor. Çünkü ortalama sol hep bir ağızdan devrim dışında her şeyi söyleyebiliyor. Bu da bizi daha kararlı ve enerjik biçimde ortalama solla ideolojik ve pratik mücadeleye itecek.

Devrimci düşünceleri gerçekten işçi ve emekçiler içinde yaymak için, görüşlerimizi bütün halk kitlelerine götürmek gerekiyor. Bunu yaparken etki derecemizin azlığı ya da sınıfla olan bağımızın zayıflığı bizi etkilememeli. Biz öncü bir güce uygun düşen çalışma tarzı ve anlayışını geliştirmeliyiz.

Nesnel gelişmeler emekçileri mücadele içerisine ittikçe, mücadele eden işçi ve emekçiler Tekel ve ardından gelen dayanışma eylemleri, sonrasında 1 Mayıs zaferi ile birlikte burjuva sınıfı karşısında güç kazanmıştır. Özellikle burjuvazinin kendi arasındaki kavga kendi niyetleri dışında işçi ve emekçilere yaradı. Emekçiler şimdi kendi güçlerine daha çok güveniyor.

Sonuç olarak emekçiler mücadelelerini reformlarla sınırlamamalı tam tersine bu tür sınırlamalara giden reformist oportünistlere karşı kararlı bir duruş sergilemeli ve devrim için mücadele etmelidir. Yaşamlarında köklü değişiklikler getirecek talepleri öne sürmelidirler. Bugün için köklü değişiklikleri getirecek olan ve gerçekleşmesi bir dizi devrime bağlı olan talepler şunlardır:

**Bütün İktidar EmegİN Olacak!
Kürt Ulusuna Kendi Kaderini
Tayin Hakkı!
Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara
Özgürlük!**

Bu yıl Taksim gerçekten de başta proletaryanın ve emekçilerin, gençliğin Kürt halkının zaferidir. Aynı zamanda Leninist Partinin de zaferidir. Leninist Parti bundan önce de iktidarı bir hedef olarak gösteriyordu, şimdi de proletaryaya devrim ve iktidar hedefini gösteriyor. Şimdi daha zorlu bir mücadele başlıyor. Çünkü ortalama sol hep bir ağızdan devrim dışında her şeyi söyleyebiliyor. Bu da bizi daha kararlı ve enerjik biçimde ortalama solla ideolojik ve pratik mücadeleye itecek.

ZİNCİRLERİ KIRDIK, İKTİDAR İÇİN TAKSİM'E YÜRÜYÖRÜZ

1 Mayıs'a Çağrı

Zincirlerini kırmış ve kollarını iki yana açmış, Taksim Meydanı'nda işçi denizini kucaklayan işçiyi hatırlayın! 77 1 Mayıs ruhunu hatırlayın! Kızıl bayrakların görkeminde yükselen devrim ve sosyalizm şiarını!

*"Günlerin bugün getirdiği
Baskı zulüm ve kandır..."*

Sermaye sınıfının korkusunu ve gerçekleştirilen kanlı katliamı! Faşist devletin saldırısında ölümsüzleşen 36 sınıf kardeşimizi hatırlayın! Ve hiç bitmeyen kavga sloganlarımızı!

*"...Ancak bu böyle gitmez
Sömürü devam etmez
Yepyeni bir güneş doğar
Bizde ve ülkelerde..."*

Yepyeni bir güneş doğuyor! Fabrikalardan, tarlalardan ve okullardan çıkanlar mas mavi bir göğün altında, özgürce şarkılar söylemek için; gülebilmek için doyasıya; çocuklar göz yaşığı değil, avuçlar dolusu su için diye, doysun diye ekmeğe; insanlık soyunu ikiye bölen sınıfları ortadan kaldırmak için mücadele ediyor. Dünyanın en uzak köşelerinden birbirlerinin soluklarını ısıtan sloganlar atılıyor. İşçiler emekçiler, öğrenci gençlik tek bir vücutmuşçasına birleşiyor.

İşte yine 1 Mayıs! Bayraklarımızı en yükseklerde dalgalandırıp, yürüyoruz Taksim'e! Dünyanın her yerinde emekçiler, gençlik ve devrimci proletarya, kapitalizme karşı mücadele sloganları ile sokaklara çıkıyor. Fabrikalar, tarlalar siyasi iktidar her şey emeğin olsun diye, sermaye sınıfı ile kıyasıya bir mücadeleye girişiyor.

Devrimci gençliğimiz;

1 Mayıs'ta kızıl meydanda, bütün coşkumuz ve heyecanımızla, işçi sınıfı ve emekçilerle birlikte devrim ve iktidar şiarını yükseltelim!

Kapitalizme karşı, sosyalizm için mücadele eden ve tutsak edilen devrimcilerin, komünistlerin, faşizmin zindanlarından koparılıp alınması için, zindanları yıkma ve devrimci tutsakların özgürlüğü şiarını yükseltelim!

Düşmanı ile arasında kan deryası bulunan savaşçı Kürt halkı ve gençliğinin özgürlük mücadelesini yükseltmek, Türkiye'li işçi ve emekçilerle beraber, halkların mücadele birliğini örnek için Kızıl meydan Taksim'de birleşelim!

Özerk- demokratik üniversite şiarını işçi ve emekçilerle beraber yükseltmek için 1 Mayıs'ta kızıl meydan Taksimde olalım!

Devrimci gençliğimiz;

Yaşanan bir devrim sürecidir. Kitleler devrimci eylemlere yöneliyor. Sesleri birleşiyor. Ve 1886'da Amerikalı işçi önderi Spies'in sözleri gerçek oluyor: "Gün gelecek, susuşunuz, bugün onu boğan seslerden daha güçlü olacaktır"

Daha güçlü ve daha gür emeğin iktidar mücadelesini dile getirelim! Yeni bir güneş, gençliğin ellerinden yükselmektedir!

**1 MAYIS'TA TAKSİM'E DEVRİME ÖZGÜRLÜĞE
POLİTİK ÖZGÜRLÜK KAZANILMADAN
AKADEMİK ÖZGÜRLÜK KAZANILAMAZ!
DENİZLERİN YOLUNDA DÖB SAFLARINA**

DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ

DENİZLERİ ANMAK ve BAYRAKLARINI YÜKSELTMEK İÇİN BULUŞUYORUZ!

6 MAYIS'TA ANKARA KARŞIYAKA'DA,
8 MAYIS'TA KADIKÖY'DE

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan!

İsimlerini bir kez daha haykırıyoruz. Hiç yollarından sapmazcasına...

İsimlerini taşıyor çocuklar, kavgalarını sürdürüyor, bayraklarını daha yükseklerle yükseltiyor!

Devrimle beraber cisimleşen isimleri, milyonlarca işçiye, emekçiye güç veriyor, barikat başlarında gençliğe savaş narası oluyor!

“Devrim ya ruhumuzdadır, ya da hiç bir yerde” diyen önderlerimizin bir 6 Mayıs günü haykırdığı sloganlar bu toprakların meydanlarında, eylem alanlarında yankılanmaya devam ediyor.

Biz bir kez daha 71’ devrimci kopuşunun, hareketimizin, emekçi halklarımızın bu üç yiğit önderini faşizm tarafından dağağaçlarında katedilişlerinin 38. yılında saygıyla anıyoruz.

Öğrenci Gençlik;

Devrimci irade, atılganlık, militan duruş bu üç yiğit devrimcide somutlanarak izlerini takip eden binlerce devrimciye esin kaynağı oldu. Onlar uzlaşmazlığın, mücadele kararlılığının, olanaksızlık ve güçsüzlükler karşısında boyun bükmemenin isimleri oldular.

Ama Denizleri salt bu yönleri ile anmak, hatırlamak ve kavramak şüphesiz büyük bir eksiklik olurdu. Evet onlar militandılar! Evet onlar , gençlik eylemlerinin, sokak savaşlarının, ABD büyük elçisi Comer’in arabasını ateşe veren eylemcilerin önderleriydiler!

Onlar “okul duvarlarını” aşan bir 68’ gençliğinin işçi dire-

nişlerine ve köylü işgallerine koşturan devrimcileriydiler!

Ama aynı zamanda onlar parlamenterizme, reformizme karşı ideolojik mücadelenin, karşı koyuşun ve örgütsel ayrışmanın birer önderiydiler. Tarihe 71 devrimci kopuşu olarak geçen bir ileri atılışın duyurusunu şehirlere, dağlara, üniversitelere, bugünlere taşıdılar. Devrimci hareketimizin yolunu takip ettiği bir kavganın nasıl verileceğini net ve duru bir anlatımla, yaşamlarıyla ortaya koydular. Bilinç, yürek ve silaha dayanan bir mücadeleydi bu.

Filistin topraklarında işgale karşı verilen bir mücadelede, “kamplardan, feda birliklerine” varan bir enternasyonalizmin militan neferleriydiler. Onlar artık Filistin halkının da “Denizleri”ydi! Artlarından kavgalarını Filistin kamplarına taşıyacak olan yoldaşları, Filistin kamplarında Deniz’in yoldaşları diye tanıtılacaktı.

Köylüler konuşacaktı onları. Antep’in, Malatya’nın yoksul köylüleri... Köylüler bu yiğit devrimcileri ve onların ideallerini bağrılarına basacaklardı.

ODTÜ’nün gizli geçitleri, yurtları, odaları, Denizleri barındıracak, öğrencileri önderleri için amansız bir kavgaya tutuşacaktı.

Salt bir güzelleme değil bizimkisi! Tarihe iz bırakan devrimcilerin ne anlatmak istediklerinin bilinçlere yansımalarıdır.

Burjuvazinin icazeti altına girmeyen bu iz, zora dayalı devrim anlayışını temel alıyordu.

Öğrenci Gençlik: Denizler Gibi Olmak, Denizler Gibi Savaşmaktır!

Denizlerin yolundan yürümek, onun mücadele anlayışına sahip çıkmak ve devam ettirmek demektir. Denizler, parlamentarizmden kopuşun adıdır. Deniz gibi olmak, yasalılığı, parlamentarizmi, sosyal reformizmi elinin tersiyle itmektir. Denizleri anmak, onların ideallerini kuşanmak Marksizmi-Leninizmi rehber edinmek, Kürt ve Türk halklarının mücadele birliğini savunmaktır. Deniz olmak, devrim mücadelesini büyütmek, geliştirmek ve zafere ulaştırmak için kavgaya katılmak demektir.

Devrimci Öğrenci Birliği, tüm öğrenci gençliği 6 Mayıs günü Denizlerin yanbaşıda olmaya çağırıyor. İsimlerini haykıracağız! Sloganları dillerimizde olacak, bayrakları ellerimizde! 1 Mayıs’ın coşkusunu Denizlere, önderlerimize taşıyacağız. Onlarla paylaşacağız. Onlarla birlikte devrime yürüyeceğiz!

Şimdi Deniz Olunmalı! Şimdi Denizleri tarihsel anlamından soyutlamadan, geçmişi unutmadan, gelenekten geleceğe yürüyen bir anlayışla, sokaklarda, kavganın içinde Deniz olunmalı!

Devrim Ya Ruhumuzdadır Ya Da Hiçbir Yerde!

Deniz, Yusuf, İnan Savaşa Devam!

DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ

DEVİRİMİN ATEŞİ DİRENİŞ ALANLARINDA HARMANLANACAK!

Tekel Dersleri

Kitaplarda okuduklarımızı, kitaplardan öğrendiklerimizi yaşadığımız bir zaman bizimkisi. Proleterlerin sade ve net yaşamı, söyleyeceklerini uzatmadan yalın bir şekilde ifade etmeleri... Gösterişsiz, yalın bir kavga... Öğreten, değişen, değiştiren bir mücadele... Hiçbir şey öncesi gibi değil ve hiçbir şey sadece kitaplarda yazılan gibi değil!

Egemen sınıfın yaratmış olduğu şovenizm nasıl kırılacak? Ezen ulusun proleterleri damarlarına işlenen bu zehirden nasıl arınacak? Zor sorulardı bizler için. Geçmişin deneyimlerinde komünistlerin bu sorulara verecekleri yanıtlar vardı kuşkusuz! Ama biz genç kuşak için taze veriler gerekliydi. Sadece bu sorular için mi? Hayır! Devrim mücadelesinde her genç devrimcinin aklına takılan tonla soru vardı. Ki halâ var!

Sakarya'da Bir Komün ve Cevap Verdiği Sorular

78 gün boyunca Tekel işçileri, sermayenin başkentinde, sermayenin duvarlarını döverlerken birçok soruya da cevap verdiler. Sakarya'nın sokaklarında attıkları her adım, konuştukları her cümle devrimi pratik olarak örgütlenme derdinde olan her devrimcinin önüne muazzam bir veri koydu.

Şovenizm nasıl aşılacaktı. Ezen ulus ile ezilen ulus proleterlerinin birlikte mücadelesi nasıl yaratılacaktı? Cevaplar verdiler!

Tokat çadırından geldi bir işçi. Günlerin onda sağlamış olduğu değişimi taşırçasına bakışlarında, yöneldi Diyarbakır çadırına. Cebinden çıkarttığı bir kartı gösterdi Kürt işçilere. Kart MHP üyelik kartıydı. "Ben Tokatlı bir işçiyim, Türküm"

dedi, ekledi; "şimdiye kadar sizleri yanlış tanıdım, bana sizleri, yanlış tanıttılar." Elinde ki kartı yırtıp bir kenara atarak oturdu Kürt işçilerinin yanına. Yırtıp attığı bir kart parçası mıydı sadece? Hayır! O işçi, bilinç sıçramasının, ileriye dönük değişimin en güzel örneğini veriyordu. Şovenizm buruşturulup bir kenara atılıyordu. Bu örnek, kafasında "şovenizm nasıl aşılacak?" sorusuna cevap arayan bir komüniste de yanıt veriyordu. Eylem bir panzehirdi, öğretiyor ve değiştiriyordu.

Dergi dağıtımındaydı genç leninistler. Çadırları dolaşıyorlardı. Bir çadırı artlarında bırakmış, diğer bir çadıra yöneliyorlarken, çevirdi yollarını bir işçi. Tanıttı kendisini ve derginin içeriğini beğendiğini söyledi. Tanışmak, ilişkiye geçmek istedi. Anlattı hikayesini... O da artık MHP'li değildi. Osmaniye'den geldiğini söyledi. Üstelik TEKEL işçisi de değildi. Destek için arkadaşlarıyla gelmişlerdi. MHP'li olarak gelmişlerdi, fakat onun deyimini ile "emeğin kavgasını verenleri" gördü. Günlerdir "Sakarya Komünü"ndeydi. Sorguladı kendisini. Sorguladığı geçmişiydi. Eylem, eskiyle hesaplaştırıyor, yeniye kapı aralıyordu. Şovenizm bu işçinin nezdinde bir kez daha çöplüğe atılıyordu!

TEKEL işçileri kararlılıkla, fedakarlıkla, büyük bir paylaşım ve bilinç sıçraması ile yarattıkları direnişlerinin 78 günlük ilk raundunda emek hareketi için önemli bir atılganlığın başlangıç noktası oldular. Burjuva sendikalizmin ayak oyunlarına, sermaye sınıfının tehdit ve yalanlarına, onun zor aygıtının saldırılarına karşı cüretli bir karşı koyuşun neferleri oldular. Umutsuzlara umut, yığınlara direnç oldular. Genç devrimcilere, "pratiğin yeşilliğinde" cevaplar sundular!

Yalın Gerçek!

"Bir devrim ancak nasıl olabilir?" sorusuna verilecek ciddi bir cevap her komünist bireyi hem bulunduğu yeri, hem de sınıflar savaşımının genel karakterini sorgulaması açısından anlamlı bir başlangıç noktasına sürükleyecektir.

"...bu sorunları ele aldığınız anda, bunlara gerçek yanıtlar vermelisiniz; geriye çark edip 'ortalama'dan ya da 'yığınlar'dan medet ummayınız; gereksiz tümceciklerle ya da eğlendirici fıkralarla durumu geçiştirmeye kalkmayınız." Lenin

Lenin, yıllar önce, "nasıl bir parti, nasıl bir mücadele?" sorularına yanıt verdiği ve dünya tarihine damgasını vuran bir partiyi, Bolşevik Parti'yi kurguladığı "Ne Yapmalı" kitabında ekonomizmin temsilcilerine böyle sesleniyordu. Bu sesleniş bir bakıma tarihin sınamalı geçen süreçlerinde komünistlere bir uyarı niteliği taşıyor. Sorunları ele almakla kalmayacağız, onlara ciddi cevap vereceğiz!

TEKEL direnişi, ayları bulan muazzam etkisi ve gücü ile komünistlere önemli deneyimler edindirdi. Yazının başlangıcında TEKEL işçilerinin birçok soruya cevap verdiğini söyledik. Onlar önelerine çıkan engelleri pratikte, mücadele ederek aşarlarken birçok soruya da cevap verdiler. Peki onların sorularına?

Devrimci siyasal özneye düşen görev burada anlamını buluyordu kuşkusuz. "Proleterlerin yalın gerçekleri" duymaya ihtiyaçları vardı. Onların sadece "yanında olmak" yeterli değildi ve bu böyle olmamalıydı. Sendikal bürokrasi ileri adım atmaya nasıl zorlanacak, süreç nasıl ileriye taşınacak, sınıf hareketinin genel çıkarını karşılayacak mücadele hattı "ne ile, ne i-

çin” örülecekti? Bu kadar mı? Değil elbet- te! Komünistler, kalıcı çözümün, bir devrimin somut hedeflerini işçilerin mücadele bayraklarının üzerine nasıl yazacaklardı?

Proletarya Kendisine Elveda Diyenleri Kapıda Karşılıyor!

Yakın tarihimize sınıfa güvensizlik, mücadeleye inançsızlık hatıra sayılır bir biçimde damgasını vurdu. Kuşkusuz bu damga kendiliğinden bir dışavurumun ifadesi değildi. İfadeyi yaratan bizzat genel sol hareketin kendisiydi. 90’ların başında “elveda proletarya” diyenler, Zonguldak’tan sermayenin başkentine yürüyen bir sınıfın adımlarının altında ezildiler. “Sol”, “kıblesini yitirirken”, mezar kazıcılar iş başındaydı! “Sol”, Kuruçeşme toplanmalarından tasfiyeciliğe uzanan bir yolun kilometre taşlarını örüyorken, sırt çevrilen, güvenilmeyen bir halk, devrim tarihimizde önemli kalkışmalara imza atıyordu. Binlerce insan devrimci saflarda kendisini var ediyor, faşizme karşı mücadelede bayraklaşıyordu.

Rüzgar esti. Sol hareket esen rüzgarın yarattığı hava karşısında yaşanan olayların peşi sıra sürüklendi. Mücadelede sarsıcı ve değiştirci olaylar, lokalleştirildi, yerel bir anlam yüklendi. Bu anlamda üzerinden yükselinmesi gereken devrimci olaylar, darlaştırıldı, sadece destanlaştırıldı.

Politikada ilkesizlik, günlük çıkarlar

genel bir davranış biçimi halini aldı. Doğalında aralıklarla yükselen sınıf mücadelesine bulunulması gereken politik ve pratik müdahaleler sağlanamadı. Aynı politik ve pratik hat varlığını korudu. Değişen tek şey, örgütsel araç ve sonucunda mücadele araç ve yöntemleriydi. Tabelalar hazırlandı, bir bir yerlerine takıldı. Öncü işçilere, sınıfın ileri kesimlerine, yönelik sergilenmesi gereken devrimci politika tozlu raflara itilip, yerini “genel kitleyi kapsamak ve harekete geçirmek” gerekçesi ile “ortalamay ve geriye” temel alan bir politik çizgiye bıraktı. Bu durum güncelliğini sürdürüyor.

TEKEL işçilerinin direnişi “sol”da ifade bulan umutsuzluğun üstüne serpilen bir umut tohumu oldu. “Sol hareketin güncel krizi” değil miydi favori konu. Ya da “gericilik yıllarında” yaşamıyor muyduk(!) “Sınıf hareketi dibe vurmuş” değil miydi?

İyi de nereden çıktı bu TEKEL işçileri? Onlar tamda “devrimci bir durumun” içinden çıkmışlardı işte! Siyasal ve ekonomik krizle boğuşan bir burjuvazi eskisi gibi yönetemiyordu; bu siyasal ve ekonomik krizin sonuçlarını kendi üzerinde hisseden emekçiler ise eskisi gibi yönetilmek! Bir şeyler yapmalıydılar. Harekete geçtiler. Sömürüye, köleliğe eylemin gücü ile yanıt verdiler. Yan yana gelen, benzerleri ile var olan bir “durum”u olgunlaştırdılar. Tariş, Çemen, Akkardan, Esenyurt, Marmaray, Samatya, ATV-Sabah... bu du-

rumun bir parçasıydılar.

Leninist politika, işçi sınıfına ve emekçilere, kendi öz örgütlülükleri olan, inisiyatifi kendi ellerine almalarını sağlayacak olan komite ve konseylerde örgütlenin çağrılarını yapıyorken ve bu komitelerin somut ayağını bizzat kendisi oluşturuyorken, işte gelen bu “umutlu havanın” üzerinden hazırlığını yapıyordu.

Yıllardır Leninist politika tarafından sınıfa götürülen komite ve konseyler ortalama sol’un bir kısmı tarafından direnişin ortalarında keşfediliyordu! Tıpkı direnişinde sonradan keşfedildiği gibi... Ama iş işten geçmişti. Bugüne kadar komitelerin asıl misyonu hakkında kafa yormayanlar, onun işlevi, hedefi hakkında da sağlıklı çıkarımlar ortaya koyabilecek durumda değillerdi.

Sınıf yürüyor, ortalama sol peşinden sürükleniyordu!

Süreci öngören değil, “süreci yaşayan” bir “sol”un ciddi sorulara ciddi cevaplar vermesi beklenemezdi haliyle!

“İşçileri devrimciler düzeyine yükseltme işi asıl çabamız olmalıdır” (Lenin) Bu nasıl olacaktır? Ajite ile dolu, methiyeler düzen, salt teşhir üzerinden hareket eden bir anlayışla mı? Ortalama solun 78 gün boyunca yapmış olduğu budur. Tumturaklı sözler, ekonomik taleplerle sınırlı politika, sendikaları göreve çağrı! Hatta militan sendikacıları!!

İlk başta 1 günlük, tutmadı(!) sonra “3 günlük genel grev!” Genel greve kota koyan bir sol! Genel grev politikasını ekonomizmle kuşatan ve genel grevi sendikacıların ellerine terk eden bir sol! Haliyle kendi kaderini de burjuva sendikacılara bırakan bir sol! Sınıfa inançsızlığın, güvensizliğin dile yansımalarıdır dile getirilenler. Var olan gerçeklik sosyalist hareketin, sendika rolüne soyunduğu, burjuva sendikalizme ise komünist hareket rolü biçtiğidir. Ekonomizmin sınırlarını aşmayan politika, sendikalizmin sınırlarını aşmayan pratik ve örgütsel yörengesi! Dilde, atılan adımda cisimleşen durum budur!

Devrimci- komünist hareket 78 günlük sürecin başından sonuna kadar direnişin “yanında” değil, direk içerisinde yer aldı. Kendiliğindencilik boyuna bükmeden, burjuva sendikalizmin işçilerden yalıtma oyunlarını da boşa düşürerek soluksuz bir sınıf çalışmasıydı bu. Sakarya’nın işçi çadırlarında işçilere süreci sor-

gulatan, tartıştıran, duymadıklarını duyması gerekenleri duyuran bir çalışma! O, sosyalizmi konuştu işçilerle, kimi zaman bir devrimi örgütledi(!), ulusal sorunu tartıştı. En önemlisi tartıştırttı. Direnişin hedefinin başlangıç noktası ile sınırlı kalmaması gerektiğini sürekli hatırlattı. Önyargılar dağılıyor, kabuklar birer birer kırılıyordu. İşçi çadırlarında günler geçtikçe, sermayenin tehditlerine direniş cephesinden yanıtlar veriliyor, gergin ve sezdirilmeyen bekleyiş devam ediyordu.

Tanıdık Bir Ses: Çadırlarda Dar Gruplara Kanmayın!

“Karar verelim, dar gruplarla hareket ederek mi kazanacağız, ilk günden beri omuz omuza mücadele ettiğimiz tüm işçi kardeşlerimizle birliğimizi koruyarak mı? AKP'nin açıklamaları bizi isyan ettiriyor. Küçük gruplarla radikal işler yapmaya hevesleniyoruz, 'bari biz AKP'ye haddini bildirelim' diyoruz.”. (TKP, 57. Gün bildirisi)

Hay Allah sizden razı olsun! Bu kadar açık sözlü olmak, politik bir sefaleti gözler önüne sermek, düzenin “soldan” bekçiliğini yapmak cesaret ister açıkçası. Ama kör bir cesaret!

Fason TKP'nin “dar gruplar” diyerek kimleri kastettiği açıktır. Fakat “dar gruplarla hareket ederek mi kazanacağız” ifadesi bir ruh halinin dışı vurumudur aslında. TKP, sancılı ve kaygılıdır. Sancılıdır çünkü işçiler tarafından dikkate alınmamaktadır. Kaygılıdır çünkü “o dar ve küçük gruplar”, “binleri yürüten” TKP'nin de olduğu yerde söz sahibidirler! Radikal işten kasıt sürecin sertleşmesidir. Militan işçi eylemleridir. Direnişi ileriye taşıyan, burjuva sendikacılığı aşan, bir mücadele hattı. TKP, böylesi bir havada nefes alamayacaktır. Karikatürlerini çizemeyecek, “gereksiz tümceciklerle ya da eğlendirici fıkralarla durumu geçiştirmeye” kalkamayacaktır. TKP, o bakımdan endişelidir! Mağduriyeti AKP yaratmamış mıdır? Bari o, “AKP'ye haddini bildirelim” demektedir. Bu kadar! Fazlasına ne hacet!

Düzen içileşen, düzene teslim olan, çetrefilli dönemlerde bedel ödeyen devrimci harekete “düzenin solundan”, “lüzumsuz gruplardı, siyaset dışına düştüler, tasfiye oldular” diyerek çelme takan sol(!), direnişlerde, eylemlerde, devletin dilinden devrimcilerin kuyusunu kazan sol(!) yükselen sınıf mücadelesinin yarattığı enkaz yığınları arasında kendisine yer edinecek ve yok olup gidecektir.

Kavga Yeni Başlıyor!

Devrimci bir dinamizm var. Sokak eylemlerinde, kitle gösterilerinde, direnişlerde kendisini var eden bir dinamizm bu. Artan, yaygınlaşan kitle eylemleri, direnişler devrimci politik bir kuşatma ve pratik bir odaklanma ile karşılanabilir. Sorun bu dakikadan sonra sadece sınıfın “eylemlerine” gitmek, sınıfı örgütlemek, ona yönelmek değildir. Günümüzde sürecin de “çekim gücü” ile ister istemez aşılabilecek bir sorundur bu. Üstelik bugün, ortalama-sından reformistine, solun genel bir kısmı için sınıfa bu şekilde bir yönelim öyle ve ya böyle söz konusudur. Tekel direnişi bunun en canlı örneğidir. En can alıcı sorun

mesini yapacaktır. Ama o, küçük burjuva karakterinin taşımış olduğu kararsız, salıntılı, gidip gelen ruh halinin belirtilerini kendi bünyesinde hissettiği anda kendisini ve kitlesini umutsuzluk cenderesine tekrar sokmasını bilecektir. Çünkü, Tekel direnişi onun için kendi sorunları üzerinden harekete geçen sınıfın kendiliğindenci bir hareketinden ötesi değildir. “Çok da abartmamak gerekir!” Direniş boyunca göstermiş olduğu “dükkancı ve reklamcı” anlayış işte bu bakış açısından doğmaktadır. Birkaç işçi kotarmak, isim duyurmak bu anlayışın yaklaşım biçimidir.

Tekel işçilerinin mücadelesi sürüyor. Farklı sektörlerin, farklı yörelerin işçileri Tekel işçilerinin açtığı yoldan yürüyorlar

sınıfa “ne ile, hangi araç ile ve ne için?” gi-diyorsun sorularına devrimci yanıtlar verebilme yeteneğine sahip olup olamama sorunudur. Bu sorun ise; ancak günlük pratik çalışmanın ağırlığını oluşturacak inatçı, sabırlı ve soluksuz bir sınıf çalışmasının sonucu olarak sınıfın içerisinde yaratacağın güven ve samimiyet ile aşılabılır. Politik bir ciddiyet ve samimiyettir söz konusu olan.

Ortalama sol, şimdi çekilip köşesine Tekel direnişinin hummalı bir değerlendir-

ve yürüyecekler. Sokakta genç devrimciler kızıl bayraklarla karşılamalı onları. Hürriyetin türküsünü söylemeliler hep birlikte.

Yeni cevaplar vermeli işçiler, genç çocuklara. Kurtuluşu muştulayan cevaplar vermeli komünist hareket emek ordusuna. Verecektir de!

Kavga bitmedi daha yeni başlıyor!

NOT: Bu yazı, çadırların yıkılmasından hemen sonra kaleme alınmıştır

NORMANDIYA'DAN HAITİ'YE ABD'NİN HİÇ DEĞİŞMEYEN YÜZÜ

Amerikan Faşizmi

Bir süre önce Orta Amerika'nın sekiz milyon nüfuslu ülkesi Haiti'nin yaklaşık iki milyon nüfuslu başkenti Port-au-Prince'de 7.0 şiddetinde bir deprem oldu. Gerek depremin yüzeye yakın bir noktada gerçekleşmesi, gerekse de kapitalizmin yarattığı çarpık kentleşme ve buna bağlı olarak uygun olmayan dayanıksız malzemeyle yapılan konutlar, iş yerleri, kamu binaları ve üretim tesislerinin neredeyse tamamı yerle bir oldu. Elbette kapitalizm ve onun yarattığı çarpık kentleşme bu yıkımın baş sorumlusudur. Ancak bizim bu yazımızın konusu bu nokta olmadığı için bu noktaya değinip geçiyoruz. Bu gün Haiti'de 200 bin insanın öldüğünden bahsediliyor, bu rakam çok büyük ve de korkunç ama daha korkunç olanı maalesef ölen insan sayısının bu rakamdan çok daha fazla olduğudur. Bu ülkede gerçekten kaç insan öldü bilinmiyor. Bilinen şudur ki, bu depremde başkanlık binası da dahil başkentin kelimenin gerçek anlamıyla yerle bir olduğudur. Resmi kayıtlar 150 bin definden, gömülen insandan bahsediyor. Yani bunlar kayıtlara geçmiş defin işlemlerinin resmi sayısı, kayıtlara geçmeyen ise bilinmiyor ama bir bu kadar insan bedeninin de kayda geçirilmeden halk tarafından gömülmüş olması muhtemel. Yalnız bu ikiyüz üçyüz bin in-

san söylenen ve bilinenin aksine deprem anında ölmedi. Depremde ölenler çok daha azdı, bu insanlar yıkılan binaların enkazı altında aç susuz yaralı, yani hiç gelmeyecek olan yardımları bekleyerek acılar içinde öldüler. Depremden 15 gün sonra bile enkaz altında canlı insanlar çıkarılıyorsa bu kadar uzun süre dayanamayan onbinlerce kurbandan da bahsetmek gerekmiyor mu? Evet bu insanların büyük çoğunluğu Amerika Birleşik Devletleri denen emperyalist gücün yardımları kasıtlı olarak engellenmesinden dolayı yaşamını yitirdi. Yani depremde ölenlerin kat be kat fazlasını bizzat bu ülke bilinçli olarak katletti.

Depremden hemen sonra Küba Bolivarıcı Venezülla Cumhuriyeti, Bolivya ve Ekvator başta olmak üzere (ilk gelen yardım ekipleri bu ülkelerdendi!) neredeyse dünyanın bütün ülkeleri ve yardım kuruluşlarından kurtarma ekipleri ve acil yardım malzemeleri Haiti'ye ulaşmaya başladı. Ama sadece bir ülke yardım ekibi ve malzemesi değil de "özel eğitilmiş" (kattiller!) askerlerini yolladı. Elbette bu ABD idi. Bu 3000 işgalci asker adaya gelir gelmez daha önceden gelenlerle birleşip havaalanı ve yardım malzemelerinin bulunduğu depoları ele geçirdi. Bundan bir gün sonra da ABD Haiti'deki askeri gücü-

nü 12000'e çıkaracağını duyurdu. Böylece ABD yardım için çok kritik olan ilk günlerde havaalanına yardım ekibi malzemesi taşıyan uçakları indirtmeyerek ve depolarındaki yardım malzemelerinin dağıtımını engelleyerek, yıkılmış binaların altındaki onbinlerce Haiti'liyi katletti. Bu durum Küba, Bolivar'cı Venezülla Cumhuriyeti, Bolivya tarafından şiddetli bir biçimde protesto edilmeseydi dünyanın geri kalanı bu katliamı belki de öğrenemeyecekti. Bu üç cesur ülkenin protestosundan sonra Avrupa Birliği ülkeleri hasbel kader ve adet yerini bulsun diye ABD'ye karşı çeşitli uyarı ve ikazlarda bulunduysa da ABD adaya asker yığmayı elbette durdurmamıştı. ABD adaya asker yığmaya hala devam ediyor. Böylece her şeye rağmen depremden sağ çıkma cürretini gösteren "Haiti'li küstahları" Amerikan kurşunuyla öldürebilecek. Tüm bunlar yaşanırken Nobel Barış Ödülü sahibi ABD'nin çiçeği burnunda başkanı Obama utanmadan tüm dünyaya sırtarak barış ve yardım mesajları veriyor. Ama Haiti'deki askeri işgal için hiç birşey söylemiyor.

Elbette bu ABD'nin Haiti'yi ilk askeri işgali değil, ABD kurulduğu andan beri bu ada ülkesini defalarca işgal etmiştir. Bu işgaller büyük katliamlarla gerçekleştirilmiş, her seferinde ada halkı kan içinde boğulmuştur. En son bundan bir iki yıl kadar önce Haiti'de ABD destekli karşı devrimci hükümet ve orduya karşı son derece etkili bir halk ayaklanması başlamış, iktidar düşürülmüş, öyleki ayaklanmanın devrimci seyrinden korkan ABD, Birleşmiş Milletleri Haiti'ye müdahaleye zorlamış ve böylece kendisinin baş aktör olduğu adadaki Birleşmiş Milletler işgali başlamış, bu müdahaleyle halk ayaklanmasının önüne geçilerek Birleşmiş Milletler askeri ve polis gücüyle şu anki işbirlikçisi karşı devrimci kukla hükümet Rene Proval başkanlığında seçilmiştir. (Adayı işgal eden BM gücünde Türk polisleri de var!) İşte tam da şimdi Haiti'de açık bir şekilde ABD askerleriyle elele vererek yardım malzemelerini halka ulaştırmayan, ulaştırılmasını engelleyen ve Amerikan işgaline onay veren hükümetin kısa tarihi budur. Bir işbirlikçi, bir halk düşmanı, bir faşist ve kukla bir iktidar. ABD ise bu fırsatı ka-

çırmayacağını daha depremin ilk günü Haiti'ye asker yollayarak göstermiştir. Böylece açık işgale yönelerek adadaki BM varlığını sadece formaliteye çevirip kamu-laj olarak kullanıyor ya da BM'i saf dışı bırakarak Haiti'yi işgal ediyor yine ve bilmem kaçınıcı kez...

Bu ABD'nin fırsatçılığının ilk örneği değil. Bu ülke bağımsızlığını ilan ettikten hemen sonra çevresindeki ülkeleri her fırsatta onların zayıf düştükleri her yerde onları işgal etmiştir. Bu akbaba önce çevresinin başına belayken gelişip güçlenerek dünya halklarının başına bela olan bir güç olmuştur. 1. Emperyalist paylaşım savaşında savaşa bilerek katılmamış ve Almanya ile Japonya'nın kaybedeceği kesinleşince İngiltere ile Fransa'nın yanında son anda savaşa katılmış böylece çok az bir kayıpla kazananlar arasında yer almış, hemen ardından da henüz başlamış olan Sovyet Bolşevik Devrimi'ne karşı, karşı-devrimci beyaz orduyu desteklemiştir. Ağır ve yıpratıcı bu iç savaşta ABD gerici Rus generallerinin komutasındaki bu orduya silah, cephaneye, subay ve bizzat asker yardımı yapmıştır. Kısaca ABD tarihinin hiç bir döneminde hiçbir halkın yardımına koşmamıştır. Tam tersine zor durumdaki halkların her zaman bu zayıflığından yararlanarak topraklarını işgal etmiştir. Bu durumu çok iyi bilen Amerikalı yazar Mark Twain bir yazısında ve tam da Amerika Birleşik Devletlerinin, Haiti, Küba, Portoriko ve Dominik topraklarının tamamını ele geçirdiklerini kutlarken, şöyle demiştir; "*Amerikan bayrağındaki kırmızı şeritleri çıkararak yerine siyahlarını ve yıldızları çıkararak onların yerine de kuru kafaları koyalım.*" Bu söz onurlu bir adamın ülkesinin işgalci, sömürgeci tutumuna karşı yükselttiği bir çığlık olarak kalmaz aynı zamanda ABD tarihinin de bir özeti-dir.

Bugün Haiti'deki halk hareketini ezme amacıyla ada ülkesini adım adım işgal etmeye başlayan ABD aynı şeyi dünyanın başka başka yerlerinde defalarca yapmıştır. Bunun en çarpıcı örneklerinden biri 2. Dünya Savaşı'ndaki Normandiya çıkarmasıdır. Zira bu çıkarma Amerikan propaganda filmlerinde anlatılanlardan ve resmi tarih kitaplarında yazılanlardan gerçekte çok farklıdır. Peki gerçek neydi? Şuydu, Nazi Almanya'sı Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'ne saldırdığında başta ABD olmak üzere tüm emperyalist ve kapitalist devletler Nazi saldırısını açıktan açığa ya da alttan alta çeşitli biçimlerde

desteklemişlerdir. Bununla birlikte Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'ne her türlü askeri ya da sivil malzeme satışını durdurmuşlardır. Çünkü artık Nazi Almanyası ile yani Alman Emperyalizmiyle ortak bir hedefleri vardı Sovyetler yani proletaryanın ülkesi. Tabii bunun resmi bir antlaşması yoktu ama başta Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği olmak üzere tüm dünya bu olanın farkındaydı. Hitler sınırdan girerek SS'ler ve SA'lar tam bir kıyım gerçekleştirecek Moskova alınacak tüm komünistler ve onların ardından gidenlerin hepsi gaz odalarına yollanacaktı. Faşist ordular bu amaçla 20 milyon Sovyet yurttaşını katletse de ne proletarya iktidarını yıkabilirdi ne de onun başkenti Moskova'yı alabilirdi. Ayrıca bu 20 milyon Sovyetler Birliği yurttaşı katledilirken ne ABD, ne İngiltere ne de diğerleri sesini çıkarmamıştı. Elbette savaşa gireceklerdi ama önce Hitler'in Sovyetler'i kan içinde boğması beklenince sonra da bu savaşta yıpranan Alman emperyalizmine ABD bütün gücüyle saldıracaktı. Böylece bir taşla iki kuş vurulmuş olacaktı. Hem Sovyet belasından kurtulup hem Almanya'yı yenerek sermayelerini arttırabileceklerdi. Bu yüzden ABD, İngiltere ve Fransa Nazi Almanyasının Avusturya ve Çekoslavakyayı işgal etmesine fazla ses çıkarmamış hatta yine bu nedenle Nazi ordularının Macaristan'ı, Bulgaristan'ı, Yunanistan'ı, Yugoslavya'yı hatta bizzat Fransa'yı işgal etmesine bile adeta karşı konmamıştı. Zira baş düşman her zaman Sovyetler Birliği'ydi ve zaten Nazilerin Polonya'yı işgal etmesi sonra da Sovyet sınırlarını geçmesi bu kampta belirgin bir sevinç yarattı. Öyle ya, komünistlerin kökünü faşistler kazıyacaktı!.. İşte bundan dolayı ABD savaşa girmiyordu. Çünkü girerse Sovyetler'in savaşı kazanma şansı artacaktı bu onun için risklerin, olabileceklerin en kötüsüydü, hayır o Sovyetler'in yok edildiğini gördükten sonra Almanya savaş açacak, burası kesindi. Ama ne zamanki Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği Kızıl Ordusu ve Sovyet partizanları önce Nazileri durdurdu o zaman ABD ve diğerlerinin sevinci yerini endişeye bıraktı ve ne zaman ki Kızıl Ordu, Nazi ordularını durdurduktan sonra ikinci hamlesini başlatıp genen taarruza geçti. İşte o anda ABD ve İngiltere, Normandiya'ya asker çıkarmaya karar verdi. Zira doğu cephesinde Kızıl Ordu'nun saldırısı adeta bir fırtınaya, bir kasırgaya dönüşmüş, Alman Merkez Ordu grubu yok edilmiş (Nazi ordusunun belkemiği bir or-

duydu!) panzer tümenleri alev alev yanmış çok övünülen o yıldırım ordularından geriye hiçbir şeyi kalmamış olan Nazi ordusu umutsuzca direne direne çekiliyordu. Kısacası Normandiya'ya bir tek ABD askeri ayak basmasabile Sovyetler bu savaşı kazanacaktı. ABD ve İngiltere'nin Fransa'yı kurtardığı yalanına gelince, şu kadarını söyleyelim, Fransız partizanlarının yiğitliği ve savaşçılığı sayesinde zaten Fransa Normandiye çıkarması başladığında partizanlar çoktan ve büyük oranda kurtarılmıştı. Örneğin partizanlar başkent Paris'i Alman işgalcilerinden savaşarak almıştı. Ayrıca Hitler'in doğu cephesindeki bozgunu durdurmak için batı cephesindeki askerlerini doğuya kaydırması Fransa'daki işgalci asker sayısını her geçen gün azaltıyordu. Buyanıyla da Sovyetler aslında işgal altındaki halklar içinde dövüşüyor, onların başına dikilen katilleri kendi üstüne çecerek bu halkların özgürlüğe kavuşmasını yakınlaştırıyordu. Hitler ve Nazi Almanyası'nın bir planı daha vardı o da yenileceklerini anlayınca şunu yapmalarıydı. Sovyetler değil de ABD kazansın diye batıdaki askerleri doğuya kaydırmak böylece Sovyetler'in ilerlemesini güçleştirirken diğerlerinin önünü açmak, bunu da savaşın bittiği güne kadar yaptılar.

Normandiya'da gerçekte olanlar emperyalist medya özellikle de Amerikan propaganda filmlerince dünyaya ters yüz edilerek sunulmuştur. ABD, Normandiya'ya ayak bastığı andan Berlin'e vardığı ana değin bir kurtarıcı olmadı tersine bir cellat oldu. Öyle ki, çoktan Fransız partizanlarca kurtarılmış ve FKP kontrolündeki (Fransız Komünist Partisi) kasabaları bilerek, kasıtlı olarak bombardımana tutup yok etti. Kısa bir süre sonra bu vahşet öyle bir noktaya vardı ki, ABD ve İngiliz askerleri ABD uçaklarından atılan bombalar altında can veren Fransız köylülerin başında ağlamıştır.

Kurtarıcılar Fransa'yı, Fransız emekçilerinin kanında boğuyorlardı. Şurası çok açık ki, ABD ve İngiltere Nazilerden önce komünistlerden ve ilericilerden korkuyordu. Zaten geliş amaçları da buydu. Avrupa'da sosyalizmin egemen olmasını engellemek işte bu yüzden Fransa'yı sosyalist olmaktan alıkoymak için her yol mübah sayılmıştı. Zaten o sırada Nazi subaylarının ağzından şu laf düşmez olmuştu: *"Yakında Amerika'yla birlikte komünistlere karşı birlikte savaşaacağız."* Sovyetler'in elinden kurtulmayı başarabilen bu azıllı faşist subaylardan çoğu gerçekten de Amerika himayesine girerek, dünyanın her yanında özellikle Doğu Avrupa'da karşı devrimci operasyonlarda görev almış, Gamalî haç bayrağı altında işlediği en aşağılık suçlarına ABD bayrağı altında ölene kadar devam etmişlerdir. Kısacası, ABD ve müttefikleri Avrupa'ya, Avrupa'da sosyalizmin ilerlemesini durdurmak için geldiler ve bunu Berlin duvarını yaparak da ispatlamış oldular.

AB aynı şeyi bu defa da Haiti'de yapıyor. Öyle ki İtalyan Hükümeti'nin Haiti'de resmi olarak görevlendirdiği bir diplomatı bu durumu diplomasi diliyle şöyle ifade ediyor: *"ABD yardım değil, askeri şov yapıyor. Dünyanın her yanından gelen yardım malzemelerinin bulunduğu depolar ABD askerlerinin kontrolünde, askerler bu malzemelerin halka ulaşmasını engelliyorlar."* (Hürriyet, 27 Ocak 2010). Buradaki şov sözcüğünden kasıt işgal olduğu açıktır. Ancak burjuva diplomasisinin dilinde bu defa işgal şov kelimesine

dönüşmüştür. Yine İtalyan diplomatın sözlerinden anlaşılıyor ki, Haiti'deki karşı devrimci burjuva hükümetle ABD el ele vererek acil yardım malzemelerini halka ulaştırmayarak Haiti halkını katlediyorlar. Hemen burada bir noktayı açıklığa kavuşturmalıyız. ABD ve Haiti askerlerinin el koyduğu bu malzeme depoları halk tarafından ele geçirilerek bu malzemeler yine halkın kurduğu komitelere halka dağıtılıyor. Buna karşı Haiti ve ABD iki şey yapıyor: İlki depolara yaklaşan halka kurşun yağdırmak ve onları öldürmek, ikincisi, uluslararası medya tekelleri aracılığıyla bu halk inisiyatifini yağmacılar olarak göstermek. Burjuva faşist Türk medyası da bu işin başını çekenlerdendir. Oysa Haiti'deki yağmacılar Haiti halkı değil, ABD'nin yolladığı katil sürüleri ve halk düşmanı Haiti ordusudur. Esas yağmacı ve hırsız bunlardır. Çünkü halka gelen, halkın olan ihtiyaç malzemelerine el koyanlar bunlardır. Dahası bu malzemelere el koyup halka dağıtırmayan bu katilleri halk öldürse de kimse bundan rahatsız olamaz, çünkü bu bir halkın meşru müdafasıdır. Çünkü ABD ve Haiti askerleri bu malzemeleri el koyduğu için her yeni dakikada yeni cinayetleri işlemiş oluyorlar.

Depreminden onbeş gün geçti ama hala enkaz altından canlı insanlar çıkıyor. Ve ABD hala yardımları engelleyerek Haiti'ye yeni askerler yolluyor.

Böylece Afrika'dan getirilen kölelerin ilk isyan ettiği yerlerden biri olan Haiti bir kez daha cezalandırılıyor.

Böylece 1922 yılı ABD senato rapo-

runda geçen ve tam da bu sırada yirmi yıldır ABD işgali altında ezilen ucuz işgücü deposu ve kahve üreticisi Haiti'deki bir işçi ayaklanmasında, ayaklanmanın bastırıldığı ve bu bastırma sırasında binbeşyüz işçinin öldürüldüğü Haiti böylece jeopolitik emperyalistlerce ana karanın doğal bir uzantısı sayılan Küba, Haiti, Dominik, Jamaika, ve Portekiz.

Böylece karaderili isyancı kölelerin 1791 yılında Toussaint L' Ouverture önderliğinde Fransız sömürgeciliğine karşı bağımsızlık savaşı açan ve beş yıllık savaş sonunda Fransız burjuvazisine Marat ve Robespier'in de yardımıyla Haiti ve bütün kolonilerde köleliği kaldırtan yasayı çıkarttıran ama maalesef Napolyon'un Fransız iktidarını ele geçirmesiyle yeniden kölelikle karşı karşıya gelen ve liderleri Toussaint L'Ouverture Fransa'daki bir şatonun karanlık bir mahzeninde katledilen fakat buna rağmen Napolyon'un ordusunu bu küçük adada yok eden 12000 Fransız askerinin cansız bedenlerini kahve plantasyonlarına seren ve bu savaşta ülke nüfusunun yarısını kaybeden, sokakları ve tarlaları karaderili özgürlük savaşçıların cesetleriyle dolu olan ve leş kargalarının insan eti yemekten uçamaz hale geldiği Haiti, Napolyon ordusunu yenip Fransız generalin canını alıp savaşı kazanan Haiti.

Böylece Napolyon ordusunu yenen karaderili isyancı kölelerin karaderili isyancı işçi çocukları, defalarca Amerikan işgaline uğramalarına rağmen her defasında özgürlük uğruna isyan eden bu asi halk cezalandırılacak

Ve böylece en önemlisi de ikinci bir Küba'nın doğuşu yeni bir sosyalist ülkenin önü kesilmiş olacak.

Evet, Haiti'de bir deprem oldu buyerin altından gelen bir depremdi ama şimdi yerin üstündeki deprem için gün sayılıyor. Bu depremi yaratacak olan Haitili yoksullardır, emekçilerdir. Aslında bu depremin öncü sarsıntıları çoktan başladı ve BM bu adaya gelirken halk ayaklanması bu öncü sarsıntılardan sadece biriydi. Şimdi ABD ordusu Haiti'ye daha fazla asker yığarak burayı işgal ederek bu depremi engellemeye çalışıyor.. Ama nafi Haiti'nin özgürlük savaşçıları tarih boyunca, İspanyolları, Portekizler, Fransızları, ABD'lileri, bunların o dev ordularını dize getirmiştir, aynıını şüphesiz ki, yine yapacaktır.

ABD'ye gelince o bir taraftan Haiti'yi işgal ederken diğer taraftan da daha geniş çaplı işgallere hazırlanıyor.Önce Haiti'yi işgal edecek ve halk ayaklanmasını başlar başlamaz ezecek sonra da bu ada ülkesinde üstlenerek Küba gibi Bolivya gibi Ve-

nezüella gibi Latin Amerika'nın asi ülkelere karşı girişeceği askeri işgalin yolunu açarak işini kolaylaştırabilecek. En azından eldeki hesap bu. Hatırlanacağı gibi Irak işgaline de bu yüzden böyle bir hesapla başlamıştı. Önce Irak alınacak sonra Suriye ve İran işgal edilecekti, ama durum ortada şimdi Irak cehenneminden nasıl kaçacaklarının planlıyorlar.

Küba, Bolivarçı Venezüella Bolivya'dan ve Ekvator'dan yazımızın başında da bahsetmiştik. Haiti'ye ilk gelen bu dört ülkenin yardım ekipleri ve malzemeleri hala görmezden gelinirken, ABD'nin verdiği milyon dolarlık yardımdan bahsedilip duruyor. ABD, UNİCEF'e yardım sözü verir, on milyon dolar, yüz milyon dolar taahhüt eder. Dünya halkları karşısında iyilik yapan ülke pozuna bürünür. Ama gerçekte ABD bu yardım paralarını hiç ödemez. Hep böyle yapmıştır ve böyle de yapacak. Haiti için de bir istisna yapmayacaktır. ABD'nin amacı yardıma muhtaç insanları kurtarmak değil onları

katletmektir ve bunu şu sıra en ağır ve acımasız şekilde Haiti'de yapıyor.

Tekrar ve altını çizerek söylüyoruz ki, ABD'nin başka halklara yardım etmek gibi bir amacı tarihi boyunca hiç olmadı. Tersine Sovyet içsavaşında Kore'de, Vietnam'da doğrudan ve dolaylı olarak Lübnan'da, Filistin'de, Türkiye'de, Kürdistan'da daima karşı devrimci hareketleri desteklemiş, bir çok defa bizzat savaşa katılmıştır. Son yüzyılda dünyanın neresinde bir halk, bir devrim kan içinde ezilmişse işin arkasında tüm emperyalizm, ama özellikle ABD vardır. Özellikle şu son 50, 60 yılda olan askeri faşist darbelerin hepsini ABD yaptırmıştır. ABD emperyalist kapitalist sistemin jandarmasıdır. Onun bu karşı devrimci katil yüzü hiç değişmemiştir ve değişmeyecektir.

"Amerika Birleşik Devletleri adına asla özür dilemeyeceğim, gerçeklerin ne olduğu umurumda değil." George Bush, Amerika Birleşik Devletler Başkanı

İŞÇİLER ARTIK DAHA FAZLA BİLİNÇLENİYOR

17 Şubat Çarşamba günü, Çemen işçileri seslerini duyurmak için yaptığı yürüyüşte, ve işçilerin emekçilerimizin haykırış gününde bizler DÖB'lü öğrenciler olarak Çemen işçilerinin yanındaydık.

Yoldaşlarımızla birlikte oradaydık. Onların verdiği onurlu mücadeleye desteğe gitmiştik. Bu yürüyüş gerçekten işe yaradı mı? Gerçekten haykırışlarımız duyuldu mu? Evet! Duyuldu ve bizler oradaki emekçilerimizle haykırışa haykırışa sesimizi duyurduk. Ve çadırımızı kurduk.

İşçiler sömürülüyor, işsizlik artıyor, perişanlık artıyor, buna birilerinin dur demesi lazımdı. İşçiler artık daha fazla bilinçleniyor ve sermayeye karşı mücadele ediyorlar. İşçilerin sesi sermayenin korkulu rüyası oluyor.

Bizlerin o yürüyüşte içtenlikle haykırıp, ayak tabanlarımızı şişirip, seslerimizin kısılması, boşuna değildi. Dünya EmegİN Olacak. İşçilerin mücadelesi boşuna değil, işçiler haykırıldıkça haykırıyor, mücadele büyüyor.

Sermayenin çanak yalayıcılarının baskıları bizleri yıldırma- dı, yıldırma- da... haykırışlarımız fabrikanın içinde yankılandı. İşçilerin hak alma mücadelesi devam ediyor devam edecek. Polislerin her zamankinden çok olmaları, işçilerin çadırı kurmaya engele olamadılar. Çadır kurulurken, ilk çiviye tahtaya çakarken, bir yandan da halaylar çekilerek, türküler söylendi.

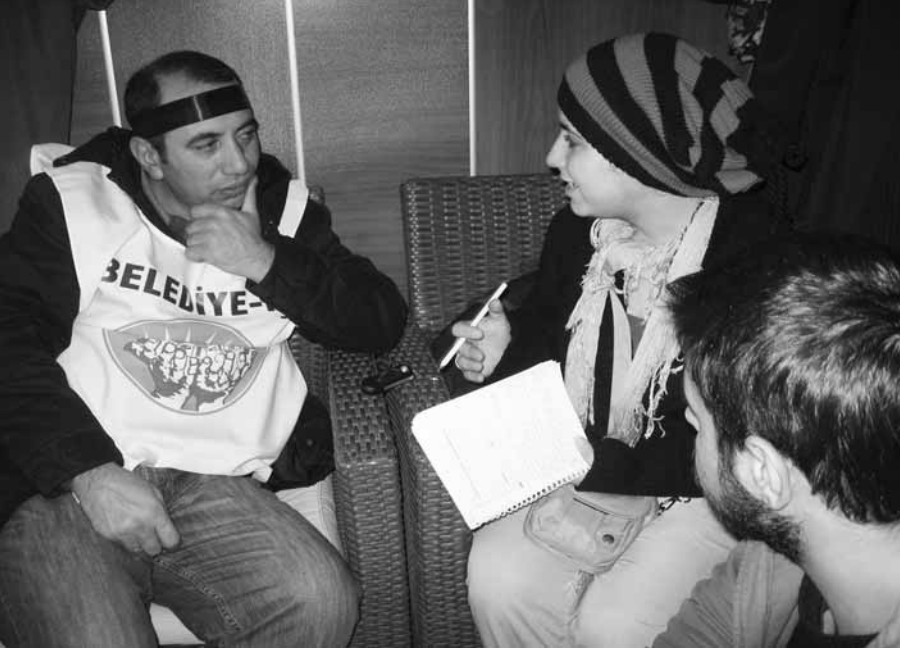
Sermayenin işçi sınıfı üzerindeki baskısı bizleri ve işçileri yıldırma- yacak. Sermaye sınıfının sömürüsü devam ettiği

müddetçe, sınıflı toplumlar var olduğu müddetçe, sınıflar mücadelesi devam edecek, taa ki FABRİKALAR TARLAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN oluncaya dek.

DÖB'LÜ BİR ÖĞRENCİ/ANTEP

“...BİZ KAZANACAĞIZ DEMEK GEREKİR”

Merhaba bizler DÖB(Devrimci Öğrenci Birliği)'den geliyoruz. Sizlerin haklı mücadelenize öğrenci gençlik olarak destek veriyoruz ve vermeye devam edeceğiz. Sizlerin girmiş olduğunuz direnişi olabildiğince üniversitelerde, liselerde öğrenci gençliğe ulaştırmaya çalışıyoruz. Bunun için sizinle röportaj yapmak istedik. Öncelikle isminizi öğrenebilir miyiz?

Esenyurt işçisi: Alişan Avaran Esenyurt Belediye-iş

DÖB: Kısaca son yaşanan süreci anlatabilir misiniz?

Esenyurt işçisi: Genel olarak baktığımızda, tabii ki medyada bu zamanda en çok ses getiren tekel işçilerinin direnişi var, ama aslında tekel direnişinden önce de devam eden direnişlerin olduğunu biliyoruz. Ben bugün burada 162.gündür direnişteyim ve bu sadece tekel işçisinin değil bütün işçi sınıfının sorunudur. Bu sınıf dayanışması ile birlikte zafere ulaşabilececek bir durumdur. Çalışmış olduğum belediyede sendikalı olup da işten çıkarılan arkadaşlarımdan 7 tanesinin davası vardı ve kazandılar, birkaç arkadaşımın ki ise devam ediyor. Çok fazla baskı gördük, gözaltına alındık, tehdit edildik ama yinede direnmeye devam ediyoruz ve umudumuzu yitirmiyoruz.

DÖB: Neden açlık grevine girdiğinizi açıklar mısınız?

Esenyurt işçisi: Sadece direniş için diyelim, öyle düşünelim. Bir eylem yapılıyor, bir basın açıklaması yapılıyor ama bu yapılanlar yetersiz kalıyor ve işveren bu yapılanları bilse bile pek de rahatsız olmuyor. Bir şeyler yapılması gerekiyor. İşvereni rahatsız etmedikten sonra 10 yıl burada dursak ne olur. Biz günlerdir buradayız, medyadan buraya gelip bizlerle konuşuyorlar ama sonrasında baktığımızda yarım yamalak gösteriyorlar, tam olarak yayınlamıyorlar. Bizler kamuoyunu rahatsız etmek istiyoruz, bizleri dinlemelerini ve tam kesintisiz yayınlamalarını istiyoruz. Bu mücadele sadece Esenyurt belediye çalışanlarının değil bunu biliyoruz, amacımız Türkiye'nin her yerinde etki yaratmaktır.

DÖB: Sizce bundan sonra neler yapılmalı?

Esenyurt işçisi: Tamam bu kadar yeter denilirse eğer, zaten en baştan teslimiyeti kabul etmiş oluruz. Ben kazanacağım, biz kazanacağız demek gerekir. Kararlı olunmalı ve onca saldırılara rağmen

Bir şeyler yapılması gerekiyor. İşvereni rahatsız etmedikten sonra 10 yıl burada dursak ne olur. Biz günlerdir buradayız, medyadan buraya gelip bizlerle konuşuyorlar ama sonrasında baktığımızda yarım yamalak gösteriyorlar, tam olarak yayınlamıyorlar. Bizler kamuoyunu rahatsız etmek istiyoruz, bizleri dinlemelerini ve tam kesintisiz yayınlamalarını istiyoruz. Bu mücadele sadece Esenyurt Belediye çalışanlarının değil bunu biliyoruz, amacımız Türkiye'nin her yerinde etki yaratmaktır.

men yılmamak gerekir. Sendikaların burada işçilere sınıf bilinci vermesi gerekir, şahsen ben çok az sayıda sınıf bilinci veren sendika gördüm. Birçok sendika gezdim ama çok az sendika bunu yapıyor. Yani bir işçi sadece sendikaya sözleşme imzalayıp sonrada bir daha uğramamazlık yaparsa, bu sadece sendika içerisinde bulunan bir kaç kişiye yarar o kadar. Sendikaların eğitim çalışmalarını yapması gerekir. Kendisine sahip çıktığı gibi işçisine de sahip çıkmalı ve işverene işçiyi satmamalı, bunların bilinmesi gereklidir.

DÖB: Sizce işçilerin mücadele birliği için neler yapılmalı?

Esenyurt işçisi: Görüş ne olursa olsun işçilerin, memurların, sağlık emekçilerinin, öğrencilerin hep beraber bir arada olması gerekir ve işçilere yaşananların nedenleri anlatılması gerekir. Özellikle sendikaları Yeni Dosyan işçilere işçi olduklarını hatırlatmaları gerek, ayrı ayrı yerlerde tek tek direnişler yapılmasının bir yararı olmadığını bilinci verilmesi gerek, bugün bu süreçte işçilerin mücadele birliğinin oluşması için koşullar yeteri kadar uygun, bu yaşanan işçi sınıfının direnişlerini Türkiye'nin her yerine yaymak gerekir. Sendikaların lafta değil pratik olarak ta bir şeyler yapmaları gerekir ve tabandan hareketli bir direniş bilinci oluşturulmalıdır.

DÖB: Bu yaşanan direnişlere öğrenci gençliği katılımı sizce yeterli midir?

Esenyurt işçisi: Kendi şahsım adına tabii ki de destek vermek için gelenlerle kalabalık olmamız çok daha iyi, eğer böyle olursak sesimizi daha çok duyururuz. Bize polislerin dedikleri vardır, öğrenciler hakkında, onlar yasa dışı eylemler yaparlar, sizde kötü görürsünüz tarzında bizleri uyardıklarını söylerler. Şunu söylemek gerek; kim gelirse gelsin, farklı görüşten olursa olsun başımızın üstünde yeri vardır. Bir eylem anında hiçbir şekilde gençlerimizi polisin eline vermeyiz.

DÖB: Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Esenyurt işçisi: Tutarlı kararlı olmak çok önemli, lafta değil özde olunması gerekir. Verdiğimiz mücadeleyi sizlerin doğru bir şekilde insanlara ulaştırdığımızı biliyoruz bunun için çok teşekkür ediyoruz. Buradan tüm genç işçilere ve öğrencilere, tüm devrimcilerle yürekten selamlar gönderiyorum.

DÖB: Bizimle röportaj yaptığınız için teşekkür ediyoruz.

NOT: Bu röportaj, İtfaiye ve Esenyurt işçilerinin 25-27 Ocak tarihleri arasında İstanbul Türk-İş'te yaptıkları açlık grevi sırasında yapılmıştır.

BİR TEKEL İŞÇİSİYLE SÖYLEŞİ

İşçi

İşçisin sen elbet
Yarını kuşattığın bu günlerde
Hasretimsin sevdamsın
Sen işçi sen işçisin
Anlat yaşamını
Anlat da çoğalalım
Anlat da haykıralım sesimizi
Karanlık zindana
Körpe çocuğa
Sevdasız gençlere
Yüreği kabuk tutmuş bir avuç insana
Sen işçisin
Sen milyonsun
Sensin bizi yarınlar taşıyacak yıkanmış tohum
Serpilmiş yaprak
Toprağa kök salmış çiçek
Sen işçi sen işçisin elbet
İnancımдан söylüyorum
Sesim boğuk bazen
Beni duymaya bilirsin
Ama her zaman yüreğim yanındadır işçi
Bakma sen
Ellerinden doğarım ben
Soluğunla nefes alırım
Görmesen de beni
Yanımda yürüyenim
Seninle düşman karşısında çatışanım
Elbet bir gün kavuşur ellerimiz
Bu hasretle yetişiyorum
Bazen özlemlerim beni yollara vurur
İşte o zaman kendimi
Bir Ankara da bir saraçhane de
Belkide bir fabrika işgalinde
Bir ölüm yürüyüşü güncesinde
Bulurum kendimi
İşte kavuştuk ellerimiz işçi
Tamdın mı beni
Ben sana uzaklardan şiir okuyan partizanım
Seni anlatan türküyü söyleyenim
Yaşamımı seninle var edenim
Umudum senin ellerinde gizli
Tarih bir senin ayağa kalkışını
Bu kalkışla doğan hayatı
Ve tabii ki bu hayatın sevdasını, yüreğinde taşıyanları unutmaz
Biz aslında seninle çoktan tanışıyoruz
Hatırlar mısın kilometrelerce yürüdüğümüz yolu
Peki, senin karşında soluk soluğa attığım o sloganları
Ya grev çadırlarımız işçi
Sabahları Ankara'nın soğuşunu
Akşamları saraçhane de sabaha kadar söylediğimiz
o kavganın ezgilerini
Sen işçi
Sen dünyayı kendi eylemiyle değiştirecek insan
Bu sana bir partizan selamıdır
Unutma seninle büyür seninle ölürüz
Bu zafer senin zaferindir
Kavganın sıcaklığında düşlerim o günü
Sen işçi sen işçisin elbet
Adını unutmam bir gün olsun
Senle başlarım ben yeni güne
Bir başka yeni günde yürürüz
işçi partizan el ele

Genç Yoldaş'ın 51. sayısının çıkmasıyla bizler de dolu dolu olan ve özellikle Tekel direniş sürecinden yoğunluklu söz eden dergimizi işçi-emekçi gençlere ulaştırmak için İzmir'in Gediz semtinde dağıtım çıkı-mıştık. Dergi dağıtım sırasında kapısını çaldığımız evlerden birinde Balatçık Tekel Fabrikasında çalışan bir işçi ile tanıştık. Bizi evine da-vet etti, biz de kendisini kırmadık ve 48 gündür süren Tekel işçilerinin eylemi üzerine sohbet başladık. (İşçi arkadaşımız çalıştığı fabrikada işin bitmesiyle 1 aylık tatile girmiş)

Genç Yoldaş: Ankara'daki işçilerin yanına gitme zamanınız veya imkânınız oldu mu?

İşçi: Evet ben de oradaydım. Arkadaşlarımı yalnız bırakmak içimi acıtıyor. Onları izlediğim her haberde ağlıyorum. Ankara'da olmak beni biraz daha rahatlatmıştı, hepimiz coşkuluyduk ve her şehirden gelen Tekel işçileriyle tanışmamız ve kaynaşmamız aslında düşmanımızın bir olduğunu göstermiş oluyor.

Genç Yoldaş: Peki tam olarak sizin beklentiniz nedir? Yani 4-C'ye alternatif ne düşünüyorsunuz?

İşçi: Biz 4-C'ye bir alternatif istemiyoruz. Sadece kendi haklarımızın değiştirilmesine karşıyız, istemiyoruz...

Genç Yoldaş: 4-C sistemini kabul eden oldu mu bu süreçte?

İşçi: Evet tabii ki de... Daha çok arkadaşlarımız kavramadıkları için kabul ettiler. Şimdi çok pişmanlar, hepsi artık işlerinin olmayacağını hiç olmazsa tazminatlarımızı alalım diye düşündüler ama yanıldılar. Bizler ise (her şeyin farkında olan işçiler) hakkımızı almak için mücadele ediyoruz.

Genç Yoldaş: Yeni tatile girdiğinizi söylediniz. Devam eden direniş gitmeyi düşünüyor musunuz?

İşçi: Evet. Eğer 4-C'den vazgeçmezlerse varsın gerisini hükümet düşünsün.

Genç Yoldaş: Siz kendi adınıza ne yapmayı düşünüyorsunuz?

İşçi: Benim beklentim; 4-C'den vazgeçilmesi. Tabii çoğunluk yani Ankara'daki kabul ettikleri koşulları bizimde kabul etmemiz gerekir.

Bu keyifli sohbetten dolayı hem biz hem de Tekel işçisi memnun kalmıştı. Tekrar görüşmek için birbirimizden söz alarak vedalaştık.

Görüyoruz ki yine bir işçi halen sendikadan ve hükümetten beklenti içinde. Her şeyin kendilerinin elinde olduğunun farkında değil. İşte burada biz devrimcilere büyük bir sorumluluk düşüyor. Örgütlenmeye hız vermek gerekiyor.

Devrim Özgür

BAYRAKLAR DAHA YUKARI, TAKSİM'E YÜRÜYÜRÜZ!

Gündem

1 Mayıs'a, Taksim'e yürüyoruz. Yürüyüşün her evresinde devrimci politika kitesine seslenecek ve ona ulaşacaktır. Yürüyüşün her güzergahı sınıfın kuşanması gereken politikaya, yürümesi gereken hatta, bayrağına yazması gereken taleplere kulak kabartacaktır.

Kitleler hedefe yürürlerken, karşılarında birçok engeli bulurlar. Her ileri atılış aslında aşılmış olan engellerin de birer anlatımıdır. Baskı, tehdit, katledilme, tutuklama vs. Bu engellerin bir biçimidir. Ve bu engelleri yaratan hiç kuşkusuz sermaye sınıfının kendisidir. Peki sadece bunlar mı? Yıllardır 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkmak isteyen işçileri, emekçileri ve gençleri düşünün! Bu özlemi, isteği kendi içinde barındıran, isteği gerçekleştirmek için harekete geçen, talep eden, ama her istemi duruvara çarpan kitleleri! Kimdir bu isteme ayak diretenler, ayak oyunları ve politik körlükle bu istemi boşa düşürenler? Bugün bunun cevabını vermek için alim olmaya gerek yoktur. Bunlar da bir engeldi ve bu engellerin sahipleri burjuva sendikalizmin, reformizmin ve ortalama sol hareketin kendisiydi! İşte kitleler Taksim kararlılığını bugün kuşanmışlarsa eğer bahsettiğimiz bu engelleri aşmasını bildiler. Çünkü gerçekler inatçıydı!

Madem sınıftan kopukluğun karşılığıydı Taksim, madem bir saplantıydı(!), madem fetişizm denen hastalığın "sol"da belirtisiydi, peki bu tartışırma gücünü nereden alıyordu? Madem sınıf Taksim'i kaldıramazdı, Taksim'i gündemine kim alıyordu? Madem alan önemli değildi, peki devletin kendisi kimilerine göre "sol"da beliren fetişizm hastalığına neden kapılıyordu? Taksim'i işçilere, emekçilere neden kapatıyordu? Madem sınıfın Taksim gibi bir derdi yoktu, ortalama sol her 1 Mayıs sonrası kendi tabanına "seneye Taksim'deyiz" açıklamasını neden yapmak zorunda kalıyordu?

Bu gücün kaynağı işçi sınıfı ve emekçilerin kendisiydi. Onların istekleri, özlemleri ve tarihsel sınıf bilinçleriydi. Leninist politika burjuva sendikacıların resmi açıklamalarına değil, işte bu dipten gelen dalganın sesine kulak verdi. Leninist Parti, devrimci proletaryanın, emekçilerin bilinç-

lerinde, devrimci duygularında yanıt bulan bir devrimci öz yarattı. Ve bunu bir yalnızlık çemberi ve suskunluk fesadının tam ortasında yaptı. Bu devrimci özü küçük-burjuva örgütlerin tüm kavrayışsızlığına, inkarına ve üzerini laf kalabalığıyla örtme çabalarına rağmen yarattı.

Reformizmin ve oportünizmin büyük bir çoğunluğu bugün "Taksim Fatihi" oluverdiler. Bu ruh halinin onlarda cisimleşmesi gayet normaldi aslında. Marx, küçük burjuvazi için tanımlamayı yıllar öne yapmıştı. Marx'ın deyimi ile onlar, "yaşayan bir çelişkiydi." Bu çelişki onlarda 2007 öncesi her 1 Mayıs'tan önce "1 Mayıs nasıl kazanılır?" tartışmaları ile kendisini gösteriyordu. Bu tartışmaların öznelere, bu sızlanmanın sahipleri bugün Taksim'i kazanma noktasında kendilerine üstün vasıflar yüklüyorlar(!) İşte size yaşayan bir çelişki!

Bütün bunların yanında kendi içlerinde tutarlı olanlar da var. Gerici bir tutarlılık, yeninin karşısında tutuculuk olarak boy gösteriyor. Bu sahnede EMEP reformizmini ve troçkist akımları görüyoruz. Özellikle EMEP bu cemahta sivriyor. Her 1 Mayıs öncesi Evrensel'i yakından takip edenler ne demek istediğimizi gayet anlayacaklardır. Bu "sınıf devrimcileri" sendika kuyrukçuluğunun, uvriyerizmin (işçi kuyrukçuluğunun), devlet patentli "sol jargonun" bütün özelliklerini kendi bünyelerinde barındırıyorlar. Günlerce Taksim için dövüşenlere, ellerinden alınan bir mevziyi can pahasına geri almaya çalışan devrimcilere, emekçilere sayfalar dolusu kin kusuyorlar. "Radikalizm, vandalizm, maceraperestlik, sınıf dışılık..." bu katıksız oportünistlerin en çok kullandıkları tanımlamalardan bazıları.

Üzerinde fazla durmayı gerekli görmüyoruz. Çünkü bu yükseklerde dolanan "sınıfın öncülerine" en iyi yanıt Kadıköy'de yanı başında yürüdükleri Türk-İş'e bağlı sendikalara üye işçiler "Taksim'i selamlayan" sloganlarla veriyorlar. Biz de orada olmalıyız diyor işçiler. Bizde sınıf kardeşlerimizle birlikte, Taksim için dövüşebilmeliyiz!

Fakat burada görülmesi gereken nokta EMEP'in nasıl pervasızlaştığından ziyade, onu bu duruma getiren koşulların kendisi-

Reformizmin ve oportünizmin büyük bir çoğunluğu bugün "Taksim Fatihi" oluverdiler. Bu ruh halinin onlarda cisimleşmesi gayet normaldi aslında. Marx, küçük burjuvazi için tanımlamayı yıllar öne yapmıştı. Marx'ın deyimi ile onlar, "yaşayan bir çelişkiydi." Bu çelişki onlarda 2007 öncesi her 1 Mayıs'tan önce "1 Mayıs nasıl kazanılır?" tartışmaları ile kendisini gösteriyordu. Bu tartışmaların öznelere, bu sızlanmanın sahipleri bugün Taksim'i kazanma noktasında kendilerine üstün vasıflar yüklüyorlar(!) İşte size yaşayan bir çelişki!

dir. Ve EMEP'in hangi yolun yolcusu olduğudur.

Hatırlanacağı gibi 1992 1 Mayıs'ında karşı devrimci İP, Gaziosmanpaşa'ya yasal miting başvurusu yapmış ve sendikalar, sosyal-reformist çevreler, ortalama sol, kendileri tarafından da ajan olarak nitelendirilen Doğu Perinçek'in peşi sıra sürüklenmişti. Bu sürüklenme aynı zamanda Taksim'e sırt çevirmenin de bir başlangıcıydı. Sermaye sınıfının amacı belliydi. Onun için Taksim devrimci mücadelenin ileri atılımı için bir tehditti. Bu beladan kurtulmalıydı.

İP'in Aydınlık dergisi 92 1 Mayıs'ından sonra şunları yazıyordu: "1992'de İP önderliğinde, işçi ve kamu çalışanları sendikaları ve sol dergiler platformunun İstanbul Gaziosmanpaşa' da düzenlediği 1 Mayıs, bir dönüm noktası oldu." Neden mi? Bu karşı devrimci çevreye göre, "çeşitli gruplar" "sınıftan kopuk bir Taksim'e çıkma çizgisi izliyorlardı" ve bu grupların "eğitilmesi" gerekiyordu.

Evet, sınıftan kopukluk(!) Evet, önemli olan alan değildi(!) Evet, "marjinalizm", "maceracılık" diz boyuydu ve bu geriyaların törpülenmesi ve eğitilmesi gerekiyordu(!)

Şimdi, 1992'nin Aydınlık'ını ve bugünün Evrensel'ini elinize alın ve karşılaştırın. Ve şu sözü tekrarlayın; "Devrimci proletaryaya karşı direniş ne kadar kararlı olursa, karşı devrim cephesine gidiş o kadar hızlı olur!"

Şu soruyu tekrar soruyoruz: 15 yıl boyunca Taksim dışında sendikaların peşi sıra düzenli kortejlerinizde yürürlerken sizler, sınıf hangi talebini kazanmıştır? Sendika kuyrukçuluğuyla, karnaval havasına büründürülen 1 Mayıslar sınıfın mücadelesine ne katmıştır. İşte, yıllardır bilcümle cenahınızla bayrağımıza "1 Mayıs Resmi Tatil Olsun" yazan sizlere Taksim'in gücü! Taksim iradesini kuşanan devrimciler, emekçiler, gençler sizlere taş ve sapan tutan elleriyle resmi bir tatili sunuyor!

Söyle Ayna Bana, Ben Neyim!

"Kalabalık toplamak her şey, içerik hiçbir şey" midir? Bu soruyu tekrar soruyoruz. Çünkü Taksim'in karşısına çıkanların (EMEP, Troçkistler) ya da Taksim'i direk karşılarına alamayanların (SİP/TKP) "1 Mayıs ve Taksim" algılayışı bize bu soruyu sordurtuyor. Efendim, DİSK ve KESK yönetimi sorumsuzca davranışları ile meseleyi Taksim diyerek kestirip atmış ve sendikaların kitlesellikten uzak

içi boş "şov"larını gizlemenin aracı olmuş Taksim! Mesele sınıftan kopukluksa asıl burada devreye giriyor. Yoksa siz Taksim kararını alanların sendikaların bürokratlarını olduklarını sanmaktasınız? Bunun böyle olmadığı açıktır. Bugün sendikal bürokrasi, sendika tabanındaki ileri unsurların, yani ileri işçilerin baskısıyla Taksim kararı almak durumundadır. Durum tam anlamıyla budur! Çelebi ve heyetinin Taksim gibi bir derdi olabilir mi?

Yaşayan çelişki demiştik! Alın size bir çelişki daha. Yıllar önce Taksim kararı alınmamasını sendikal bürokrasinin kendisine havale edenler, bugün sendikaların resmi Taksim açıklamaları karşısında "nereden çıktı bu Taksim(?)" tavırlarını oynuyorlar. Sizin bu alicengiz oyunlarınıza ancak kendi bebeleriniz kanar baylar!

Evet, sendikalar zorlanmalıdır. Sürecin ileriye taşınması için bütün devrimci dinamikler harekete geçirilmeli ve Taksim 1 Mayıs'ı dev bir gösteriye ev sahipliği yapmalıdır. 1 Mayıs çalışmalarını geniş bir zamana yayılmalı ve o gün ki eylemselliğin kitlesele ayağı oluşturulmalıdır. Bunun için yazının başında yürüyoruz(!) ibaresini kullandık. Yürümek aynı zamanda bu anlayışın, Taksim 1 Mayıs'ını bugünden

başlayarak örgütlemeyi amaç edinen bir anlayışın meseleye bakışının bir özetidir.

Diğer yandan burjuva sendikalizmin Taksim konusunda ki işi yokuşa süren, günü geçiştirmeye yönelik tavrı şaşırtıcı mıdır ki? O, bugünkü varlık nedenine uygun bir davranış ve yaklaşım izlemektedir. Yakın zaman önce Taksim derken, Saraçhane'ye tabela çevirenlere, burjuva sendikalizm karşısında boyun bükenlere, 1 Mayıs'ı burjuva sendikalizmin ellerine bırakanlara Leninist politika şu soruları soruyordu:

"Ne bekliyordunuz? DİSK ve KESK'in militan, devrimci bir tutum benimsemesini mi? Sendikalar mı devrimci öncü, yoksa sizler mi? Sınıfın devrimci öncülüğü payesini kimseye kaptırmayan sizler, nasıl oluyor da sendikaların kuyruğundan ayrılmıyorsunuz? Hatta kuyruğundan gitmek değil de, sendikaları daha geri bir tavra sürüklemek istiyorsunuz?" (Yeni Evrede Mücadele Birliği, Sayı: 15, Yıl: 2004)

Anlayacağımız ne burjuva sendikalizmin durumu ele alış biçimi farklıdır, ne de reformizmin sorunu ortaya koyuş tarzı. Evet, reformizmin sendikaları daha geri bir tavra sürüklemek istemektedir. Geçen sene güya önlem(!) olarak SİP/TKP'nin genel

Taksim kararına rağmen yapmış olduğu Çağlayan başvurusu akıllardadır. Bu zat-ı muhteremlerin sendikalara “basınç”ı işte budur!

Biraz açık yürekli olun baylar! Tarih adınızı çoktan koydu!

Sezarın Hakkı Sezara

Leninist Parti, tarihsel seyrin geldiği noktayla birlikte kanıtlandığı gibi teorik ve pratik alanda 1 Mayıs ve Taksim konusunda büyük bir sınav verdi. O, bu sınavdan, suskunluk çemberi ile geçiştirilmeye çalışılan, reformizmin “kaygısal” saldırılarıyla karşılaştığı bu sınavdan, gözaltılarında işkencelerden geçirilerek, yaralanarak, tutsak düşerek geçtiği bu sınavdan ideolojik bir zaferle çıktı. O, gücünü maddi ve nesnel koşullardan, Taksim özlemini sezgisel bilince dönüştüren bir sınıfın bugün yıkıp aştığı bir duvarın çatlaklarının yarattığı manzaradan alıyordu. Her sene üstüne bir şey katan bir yapıya bürünerek, devrimci bir öz, militan ve gözü pek kadro yapısını yarattı. Devrim ve sosyalizm mücadelesinde inançlı, samimi kadroları 1 Mayıs Taksim politikası ile kendi bayrağı altında topladı. Emekçi kitleler içerisinde ilkeselliği ve savaşkanlığı ile kendisine sempati duyan bir kitle ağı oluşturdu.

O, o gün kuyrukçuluğun, artçılığın, kafatasçılığın teorisini yapanlara ve bugün bu teoriyi “halk bu meseleye el koymalı” tumturaklı sözleri ile adlandıranlara karşı “komünistler ve devrimci proletarya bu meseleye el koymalı” anlayışıyla hareket etti. “Geçmişinden koparılmış bir sınıf nasıl zafer yüzü görebilir ki?” (Marx) sorusu-

nu devrimci proletarya ve emekçilere kavga yerinde sordu. Geçmişinden koparılmaya çalışılan bir sınıfı mevzisine, yalnız kalmak pahasına “Söylemenin en iyi yolu yapmaktır” (Jose Marti) şiarı ile çağırdı.

Kıscacı Leninist Parti, kendi iddiasına ve varlık nedenine göre şekillendi. Kendi üstüne düşeni yaptı ve yapmaya devam ediyor. Sınıf mücadelesinde bu yapılması gerekiyordu yapıldı.

Genç Yoldaşlar:

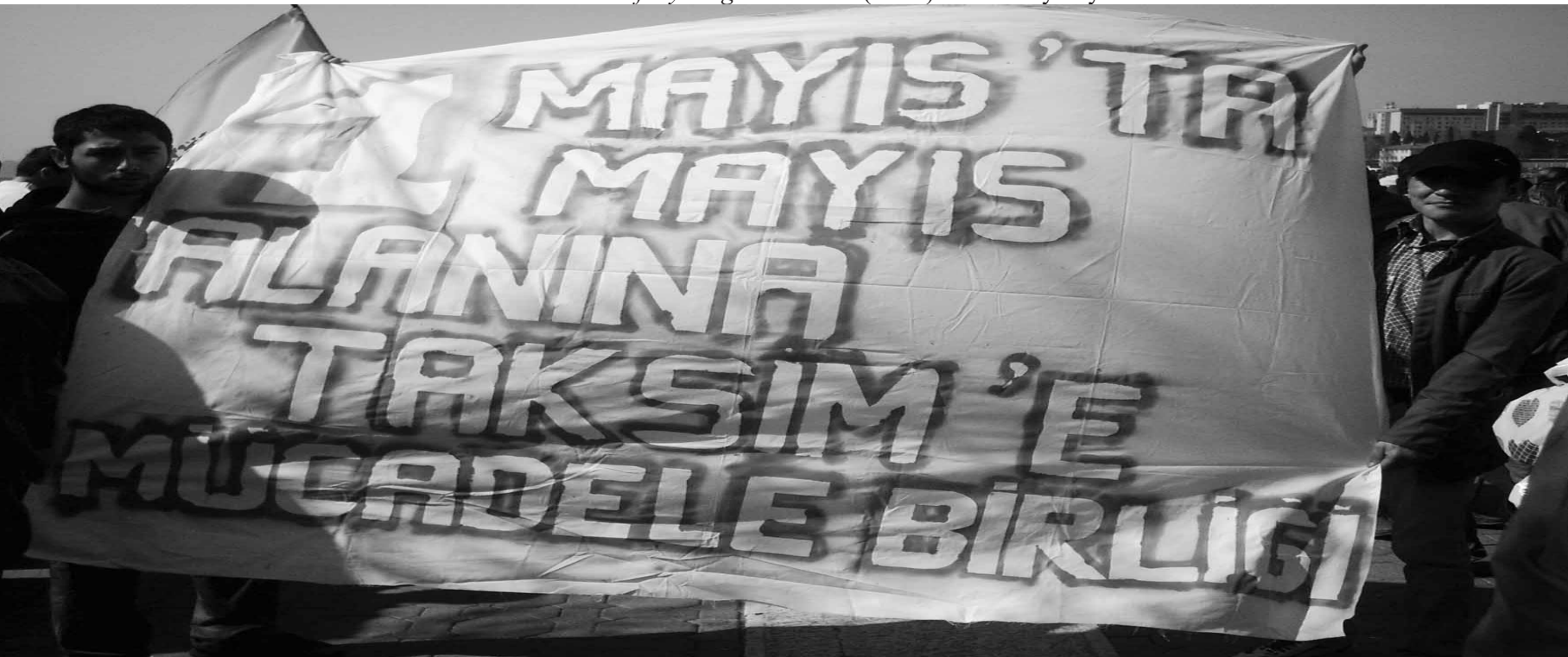
Yoğun ve tempolu geçireceğimiz bir süreç daha bizi bekliyor. 1 Mayıs’a ve hemen ardından 6 Mayıs’a önderlerimizin yanı başına yürüyeceğiz. Yürüyüş devam edecek...

Duymayanlara, bilmeyenlere sesleneceğiz! Kendimizi, dünümüzü, bugünümüzü anlatacağız.

Onlara Taksim’i nasıl kazandığımızı, devrime nasıl ulaşabileceğimizi anlatacağız. 1 Mayıs’ta işçi sınıfının, Kürt halkının, gençlerin bayraklarına neleri yazmaları gerektiğini anlatacağız.

Ve o gün geldiğinde, dünden daha güçlü bir şekilde yürüyeceğiz! Yanımızdakine gördüğün izi takip et, diyeceğiz. Kulak ver! Duyuyor musun? Öncekilerin sesleri bunlar! “Devrim biziz, biz devrimiz” diyerek 1 Mayıs günleri Taksim’i özgürleştirenlerin sesi! Seyit’in sesi bu... Faşizmin mahkemelerinde 1 Mayıs günü ölümsüzleşenleri anan Seyit’in sesi! 77’nin sesi bu! Bizimle birlikte yürüyen ancak sen duyabilir ve hissedebilirsin! Hazır mısın? O halde yürüelim! Bayraklar daha yukarı! Taksim’e yürüyoruz!

Bu gücün kaynağı işçi sınıfı ve emekçilerin kendisiydi. Onların istekleri, özlemleri ve tarihsel sınıf bilinçleriydi. Leninist politika burjuva sendikacıların resmi açıklamalarına değil, işte bu dipten gelen dalganın sesine kulak verdi. Leninist Parti, devrimci proletaryanın, emekçilerin bilinçlerinde, devrimci duygularında yanıt bulan bir devrimci öz yarattı. Ve bunu bir yalnızlık çemberi ve suskunluk fesadının tam ortasında yaptı. Bu devrimci özü küçük-burjuva örgütlerin tüm kavrayışsızlığına, inkarına ve üzerini laf kalabalığıyla örtme çabalarına rağmen yarattı.

TEKEL MÜCADELESİ ÜZERİNE DEĞERLENDİRMELER

Tekel Değerlendirmesi

Kapitalist-emperyalist sistem içten içe çürümeye devam ederken işçi ve emekçi sınıflar bir yandan, Kürt halkı diğer yandan onu tarih sahnesinin gerisine atacak çetin bir mücadele veriyorlar. Sınıf mücadelesini giderek daha yükseğe taşıyan işçiler, her geçen gün kötüleşen yaşam koşullarından kurtulmak için alanları dolduran yüzbinler, faşizmin üzerine serhıldanlarla korkmadan yürüyen bir halk... İşte böyle bir tabloyla başa çıkmaya çalışan sermaye güçlerini ağır bir darbe daha bekliyordu...

Bir sabah çıkageldiler Ankara sokaklarını akın akın zaptetmeye. Binlerce Tekel işçisi o ya da bu patronu değil, doğrudan iktidarı karşılarına alarak tüm dünyada ses getirecek bir eylemliliğe girişmişlerdi artık Dayatılan 4/C yasasını hiçbir şekilde kabul etmediklerini söyleyen işçiler aylarca sürececek olan bir eylemin fitilini ateşlemiş oldular.

Böylesine bir eyleme girişen ve kendiliğinden bir bilinçle hareket eden işçilerin çoğunluğu politik yönden geri düşünceleri de bilinçlerinde barındırmaktaydı. Sermayenin iktidarı elinde tutabilmek amacıyla yıllardır yaymaya çalıştığı gerici düşünceler, özellikle 12 Eylül darbesiyle kurumsallaşan faşizmin her alanda yaptığı anti-komünist propaganda elbette ki bunda etkiliydi. Ancak bu etkinin kırılması eylem içerisinde uzun bir zaman almayacaktı.

Eylemlerinin ilk günlerinde AKP Genel Merkezi'nin önünde toplanan Tekel işçileri arasında, kendilerini panzerlerle, kalkanlarla sürekli abluka altında tutan polisler için daha önce de bahsettiğimiz nedenlerin etkisiyle duygusal bir yaklaşımla hareket edenler ve "onların da görevlerini yerine getirdiklerini" söyleyenler az değildi. Elbette devletin silahlı güçleri sermayenin içinde bulunduğu tehlike göz önünde bulundurulup görevlerini yerine getirmeleri üzerine harekete geçirilmişti. Tekel işçileri birkaç gün sonra gece kaldıkları sendika binasından apar topar polis otobüslerine

bindirilecek, spor salonuna götürülerek fiili gözaltına alınacak, sabahın erken saatlerinde arkasında çevik kuvvetin yığılı olduğu kapılara yüklenerek biber gazı ve coplara rağmen bu engeli de aşmayı başaracak ve buradan kilometrelerce yol yürüyerek Abdi İpekçi Parkı'nda toplanacaklardır. İşçilerin geneli tarafından, bu süreç içerisinde eylemin ciddiyetini tam olarak kavrayamayan ve ortalıkta dahi görülmeyen ortalama solun çoğunluğu bir kenara (neredeyse 1,5 ay sonra Çadırkent'e uğramayı akıl edenlerden bahsetmiyoruz bile) ilk günden itibaren yanlarında bulunan devrimcilere, komünistlere karşı kırılmayan önyargılar sebebiyle pek sıcak bir yaklaşım gösterilmeyecektir.

Tekel Mücadelesinde Bir Dönüm Noktası: Devletin Fiili Saldırısı

Faşist devlet Ankara'nın ortasında böylesine bir eyleme tahammül edemeyerek Abdi İpekçi Parkı'ndaki binlerce işçinin üzerine panzerlerle su sıkarak, gaz bombalarıyla saldırarak tarihi hatasını yaptı. Görevini yerine getiren polis, işçileri gaza boğup tekme ve coplarıyla gerçek yüzünü açıkça ortaya koyuyordu. Birçok televizyon kanalı saldırıyı canlı yayında gösterdi. Ugradıkları muamele karşısında şaşkırmaktan ziyade öfkelenen Tekel işçilerinin yaşadığı bilinç sıçramasının ilk durağı bu saldırı olmuştur. Sonrasında da gelişen mücadelenin her aşamasında devletin silahlı güçlerini karşılarında bulmaları, buna karşılık işçilerle biraraya gelen ve onlarla birlikte hareket eden sosyalist hareketin etkisi, işçilerin yaşadığı bilinç sıçramasının diğer ayaklarını oluşturuyordu. Öyle ki havuza giren işçilerden birisi (elinde Türk bayrağıyla) kameralar önünde aynen şöyle bağırıyordu: "Terör terör diyip duruyorlar, işte asıl terörü bize burada bunlar yaşıttılar. Bunların yaptıklarından başka bir terör yok. Eğer bizim yaptıklarımıza da terör diyorsalar, kabul ediyorum, ben te-

İşçi sınıfı eyleme ekonomik talepleri doğrultusunda kendiliğinden bir şekilde başlar. Bu, ekonomik bir mücadeledir. Ama politik bir mücadele sınıfa dışarıdan devrimci bir bilinç götüreceği olan komünist öncünün çabalarıyla mümkün olabilir. Komünistler kendiliğinden hareketin önünde asla eğilmemelidirler ve işçi sınıfına daima iktidar hedefini göstererek ekonomik kazanımların güvencesinin de iktidar mücadelesinde yattığını bıkmadan anlatmak zorundadırlar.

röristim!” Yoldan geçen insanlar tarafından dahi büyük tepkiyle karşılanan bu saldırıya polisler yaptıkları tehdit anonslarıyla karşılık veriyordu. Abdi İpekçi Parkı’nda bunlar yaşanmaktayken bir sivil polis, saldırıdan sonra Türk-İş Binası önünde toplanmaya başlayan işçiler tarafından fark edilip dövülerek uzaklaştırılıyordu. Eylem ilerledikçe işçiler daha bir ustalaşıyordu dostu düşmandan ayırt etmede. Sınıf, pratikte öğreniyordu. Mücadelenin ilerleyen günlerinde ise işçilerin açlık grevi ve ölüm orucunu gündeme getirmeleri aslında cezaevlerindeki devrimci tutsakların işçi sınıfı üzerindeki politik etkisinin de gücünü göstermekteydi. Tekel işçileri açlık grevine başladığında burjuva basında buna dikkat çekecek haberler yayınladı. Cezaevlerindeki devrimci tutsakların ölüm orucu eylemleri 19 Aralık Katliamı’nın ve Tekel işçilerinin eylem görüntüleri eşliğinde gösterilirken burjuva medya soruyordu: “İşçiler komünistlerden mi etkileniyor?”

İşçilere saldırıp eylemi bitireceğini düşünen faşist devlet yanılmıştı. Tekel işçisi kararlı mücadelesiyle gündeme oturmuştu. Burjuvazinin kendi içinde yaşadığı kavga sürerken, iki farklı sermaye kanadının birbirine üstünlük sağlamaya çalıştığı, kurumların birbirine operasyonlar düzenlediği böylesine bir kaos havası had safhada yaşanırken işçi sınıfının kendi gündemini oluşturup en tepeye yükseltmesi sınıf hareketi için çok önemli bir gelişmedir. En geniş işçi ve emekçi kesimler ile öğrenci gençlik bu eylem etrafında kenetlenerek ortak düşmana karşı mücadele birliğini örgütlemişlerdir. Ayrıca bu eylem, işçi sınıfının politik öncülüğünün kabul edildiğini de pratikte göstermektedir.

Tekel direnişini sahiplenen milyonları gören hükümet, direnişi kırmak için her fırsatta tehditler savurmaktan çekinmeyecek; ancak yeni bir saldırıyı da göze alamadığı için politik çevirme saldırısına girişerek, Tekel işçilerine olan desteği azaltmak için türlü yalanlar uydurmaktan, iftiralar atmaktan daha ileriyeye gidecek gücü kendinde bulamayacaktır.

Çadırkent kurulurken eylem yeni bir boyut kazanıyordu. Eylem boyunca işçiler Çadırkent’te adeta bir komün hayatı kurdular. İnsanlar akın akın buraya gele-

rek sosyalizmi getirecek olan ellerin kurduğu bu küçük kasabadan çok şey öğrendiler. Türk-Kürt-Arap-Laz Tekel işçileri aylarca bu Çadırkent’te tek el, tek yumruk olup birlikte mücadele verdiler. Özellikle de devrimci öğrenci gençlik açısından bu çok daha önemli bir durumdu. Devrimin öncüsü işçi sınıfıyla kaynaşma imkanı bulan devrimci öğrenciler pratikte pek çok şey öğrendikleri gibi onların işçi sınıfına kazandırdıkları da azımsanamazdı.

Burjuva Sendikacıların Eyleme Etkisi

İlk günlerden itibaren direnişi bitirmek adına ellerinden geleni artlarına koymayan sendikacılar, işçilerin baskısıyla hareket etmek durumunda kaldı. Eylemin daha ilk haftalarında işçileri grup grup toplantı salonuna alıp laf kalabalığı yaparak evlerine göndermek için ikna etmeye çalışanlar, bir anda hep bir ağızdan yükselen tehditleri dikkate almak zorunda kalmışlardır. Zaman zaman bazı sendika temsilcilerinin hükümete yönelik uç söylemleri hem bunun bir sonucu olarak hem de sendika içerisinde de farklı iki sermaye kanadının üstü kapalı bir mücadele yürütmesinin sonucu olarak ele alınabilir. 78 gün boyunca “eylem içerisinde eylemsizliği” sağlamaya çalışan sendika, hiçbir etkisi bulunmayan pasif eylem kararlarını açıklarken hitap sanatının her türlü inceliklerini kullanan yöneticileri sayesinde işçiler arasında bir zafer havası estirmeyi çoğu zaman başardı. Ancak mücadelenin ilerleyen günlerinde direnişleri tekdüze bir hal alan işçiler sendikaya olan öfkelerini göstermekten yine geri durmadılar. Özellikle Tekel işçisi Hamdullah Uysal’ı direniş günlerinde bir trafik kazasıyla kaybetmemizden sonra işçiler polisle defalarca karşı karşıya gelirken sendikacıların cenazenin kaçırılması için gösterdiği özel çabayı ve direnişin en kritik döneminde merakla beklenen eylem kararının aylar sonrasına kesilen tek günlük etkisiz bir eylem olmasını işçiler büyük öfkeyle karşıladılar.

Danıştay 4/C’ye geçme tarihini ertelleyen kararı açıklandığında çadırları kaldırıp, işçileri göndermek için can atan sendikacılara da gün doğmuş oldu. İşi oldu-bittiye getirmek için çabalayan sendi-

“Kavga Bitmedi Daha Yeni Başlıyor” sloganı gelinen aşamada vücut bulacak gibi görünüyor. Zaten aylardır verilen mücadeleyle Tekel işçileri arkalarına aldıkları büyük destek, sınıf hareketine kazandırdıkları ivme, ortaya çıkarttıkları deneyim ve dersler ile yükselen sınıf hareketine yol gösterici bir örnek sunarak çoktan kazandılar

kacılar işçileri dönmeye ikna edebilmek için 1 Nisan’da bir günlük eylem için toplanacaklarını ve illerde eylemliliklerin tüm hızıyla devam edeceğini dile getirdiler. Her ne kadar sendikacılar illerde eylemlerin süreceğini samimi olarak söylemese de bu yazının kaleme alındığı günlerde boş durmadıklarını gösteren işçiler sendikacıların tüm engelleme çabalarına rağmen yürüyüşler, paneller, protestolar düzenleyerek ses getirmeye devam ediyorlar. Ankara’daki direnişleri esnasında desteğe gelen diğer işçi, emekçi kesimlerin ve öğrenci gençliğin eylemlerine şimdi onlar destek veriyor. Tarih işçilerinin, kazanan Çemen işçilerinin, İstanbul’da Tekel’e destek verdikleri için okuldan atılan lise öğrencilerinin, Newroz’da alanları dolduranların ve pek daha çoğunun eylemlerinde görüyoruz şimdi onları...

Ortalama Sol’un Durumu Ve Leninist Politika

İşçi sınıfı eyleme ekonomik talepleri doğrultusunda kendiliğinden bir şekilde başlar. Bu, ekonomik bir mücadeledir. Ama politik bir mücadele sınıfa dışarıdan devrimci bir bilinç götürecek olan komünist öncünün çabalarıyla mümkün olabilir. Komünistler kendiliğinden hareketin önünde asla eğilmemelidirler ve işçi sınıfına daima iktidar hedefini

göstererek ekonomik kazanımların güvencesinin de iktidar mücadelesinde yat-
tığını bıkmadan anlatmak zorundadırlar. Ancak sosyal reformist ve oportünistler, Tekel mücadelesinin başlangıç noktası olması gereken dar ekonomik talepler çizgisini yukarıya çekecek herhangi bir çabaya girişmediler. Sınıfın peşi sıra sürüklenen, ortaya koydukları slogan ve hedefleriyle bilinç götürmeleri gereken işçi sınıfından daha geri bir bilince sahip olanlar sınıf öncülüğünü yürütebilecek niteliğe de sahip olamazlar. Onlar, işçilerin “pasif eylemler sunuyorsunuz” diyerek sendikaya dair hoşnutsuzluklarını dile getirdikleri bir mücadele içerisinde, işçilere kendi komite ve konseylerini oluşturarak örgütlenmelerini önermek bir yana “bu süreci sendika yöneticileri ile birlikte en önemli öznesini oluşturduklarından” gurur duyduklarını belirtirken ne utandılar, ne sıkıldılar. Petrol-İş Sendikası’na bağlı işçiler sınıf kardeşlerini ziyarete geldiklerinde onlara “İşçiler Birleşin, İktidara Yerleşin” sloganını attırırken reformist sol cenah yalnızca AKP’ye karşı bir “muhalafet” çizgisi oluşturma fikriyle yetinecek, aralarında “hükümet istifası” şiarıyla sınıfa gidenler dahi olacaktır.

Leninistler ise mücadelenin ilk gününden itibaren işçilere sorunun bir sistem sorunu olduğunu; bir kişi, parti ya da kurumun ortaya çıkan tablonun tek sorumlusu olmadığını anlattılar, anlatıyorlar. Kapitalist sistem var olduğu sürece hiçbir hak ve kazanımlarının kalıcı olmayacağını, devrim ve iktidar mücadelesi için savaşmalarını tekrar tekrar dile getiriyorlar. Verdikleri onurlu mücadelede her zaman işçilerin yanında olacaklarını belirten Leninistler, sendikanın bu süreci karşılayacak kararlar alamadığını, komite ve konseylerle işçilerin iradelerini ortaya koymalarının ve daha ileri eylem kararları alıp pratiğe geçirmelerinin mücadelenin zaferle sonuçlanması açısından bir zorunluluk olduğunu söyleyerek işçilere sesleniyorlar. Leninistlere göre tüm işçi, emekçi kesimler ile Kürt halkının talepleri eylem içerisinde sahiplenilirse, Tekel işçileri arkalarına aldıkları güçle hükümeti yenilgiye uğratmaya çok daha yakın olacaktır.

Tekel’de Yeni Evre

Ankara’da sürdürdükleri direnişten birçok ders çıkartan Tekel işçileri mücadelenin bundan sonrasına ışık tutacak ve

yeni aşamada emin adımlarla ilerleyebilmelerini sağlayacak muazzam bir deneyeime sahip oldular. İstanbul’daki işçiler sendikanın inisiyatifi dışında bir yürüyüş ve miting düzenlediler. Bunun dışında, bir Tekel işçisinin Newroz Günü Diyarbakır’da “1 Nisan’da dönmek üzere Ankara’ya geleceklerini” söyleyerek destek çağrısı yapması, kimi illerde bağımsız işçi komitelerinin oluşturulması, bu komitelerin 1 Nisan’dan sonrasına ilişkin uzun soluklu ve daha etkin bir eylem rotasını çizmesi... Bütün bunlar, eğer pratikte başarılı olunursa ve işçilerin çoğunluğu tarafından bu kararlar desteklenirse Tekel mücadelesinin yeni aşamada daha farklı yürütülebileceğine ilişkin kanıtları olarak önümüzde duruyor. “Kavga Bitmedi Daha Yeni Başlıyor” sloganı gelinen aşamada vücut bulacak gibi görünüyor. Zaten aylardır verilen mücadeleyle Tekel işçileri arkalarına aldıkları büyük destek, sınıf hareketine kazandırdıkları ivme, ortaya çıkarttıkları deneyim ve dersler ile yükselen sınıf hareketine yol gösterici bir örnek sunarak çoktan kazandılar.

Ankara’dan DÖB’lü Bir Öğrenci

FAŞİST SALDIRILAR

ANKARA ÜNİVERSİTESİ DTCF

12 Mart Cuma günü DTCF yemek hanesinde faşistlerin devrimci, demokrat öğrencilere saldırması sonucu okulda olarlar çıkmıştı. Olayların ardından okula giren polis, devrimci, demokrat ve yurtsever öğrencilerden 40'a yakınına gözaltına alınmıştı. Bunun üzerine DTFC'den kızılıya yürüyüşe geçen 200 civarında öğrenci Ziya Gökalp Caddesini trafiğe kaparak Yüksel Caddesine geçmişti. Yüksel Caddesine sloganlarla gelen öğrenciler burada bir basın açıklaması yaptı.

ANTEP ÜNİVERSİTESİ

6 Mart Cumartesi günü saat 14:00'da Antep üniversitesi Nizip Meslek Yüksekokulu'nda okuyan bir bayan öğrenciye faşistlerin saldırısını protesto etmek için, Yeşilsu'da DÖB, SGD, DGH, GENÇ-SEN, YGD, Mesop-Gençliğinin ortak düzenlediği bir basın açıklaması yapıldı.

Yeşilsu'da toplanılarak "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız, Baskılar Bizi Yıldırılmaz" pankartı açılarak "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Yaşasın Faşizme Karşı Devrimci Dayanışma" sloganları atıldı. Basın metninin okunmasının ardından eylem sonlandırıldı.

ESKİŞEHİR ANADOLU ÜNİVERSİTESİ

24 Mart 2010 tarihinde yemekhane çevresine afişleme yapan devrimci ve ilerici öğrenciler e ÖGB (Özel Güvenlik Birimleri) tarafından saldırıya uğradılar. .

Bir sonraki gün (25 Mart) ise dün yaşanan olayları protesto etmek ve aynı yerde tepki göstermek için afişlemeye giden 30 kişilik bir öğrenci grubuna bu sefer, sayıca daha fazla ve önceden hazırlıklı ÖGB elemanları saldırdı. 30 kişilik öğrenciler ÖGB'nin saldırısına karşılıksız kalmadı. Bu olayda 7

kadar ÖGB elemanı ve 5 öğrenci yaralandı. 2 öğrencinin durumunun ağır olduğu bilinmekte.

Olaylardan sonra haber verilen devrimci ve yurtsever öğrenciler toplanıp saldırıları ve içinde bulunulan süreçle alakalı teşhir için rektörlük önünde kısa süreli bir eylem gerçekleştirdi.

Bu eylem esnasında da ÖGB elemanları öğrencilerin önüne barikat kurdu. Fakat öğrencilerin bu sefer sayıca ve imkancaya fazla olması, ayrıca rektörlüğün göze alamayacağı kadar büyük bir çatışmanın da etkisiyle ÖGB geri çekilmek zorunda kaldı.

Teşhir eyleminin ardından öğrenciler toplu bir şekilde üniversiteden uzaklaştılar.

MARMARA NİŞANTAŞI KAMPÜSÜ

Marmara Üniversitesi Nişantaşı Yerleşkesi'nde 2 Mart günü faşistler tarafından 2 sol görüşlü öğrenciye saldırı gerçekleşmişti. 10 Mart günü bu saldırıya karşılık sol görüşlü yaklaşık 50 öğrenci okul önünde basın açıklaması yapmıştı. Basın açıklamasında; "Marmara Faşizme Mezar Olacak" yazılı pankartı açıldı ve "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız", "Baskılar bizi yıldırılmaz" sloganları atılıyordu. Okul içinde de 30 civarında faşist okul dışına çıkmak istedi ancak okul içindeki polisler buna izin vermedi. Ancak faşistlerin yapmış olduğu saldırı yine karşılıksız kalmadı. 7 Nisan günü öğle saatlerinde, kantinde oturmakta olan sol görüşlü öğrencilerle faşistler arasında çıkan sürtüşme, çatışmaya dönüştü. Kampüs bahçesinde süren çatışmada faşistler kaçacak in aradılar. Ancak ortada ne

in vardı nede in bekçisi olan polis ve dekan vardı. Olayda 2 faşist ağır yaralar aldı. Ancak çatışma okul içinde sınırlı kalmadı ve okul dışında da devam etti. Orada da 4 faşist cezalandırıldı. Bu olayların yaşandığı dönemde yaklaşık 6 sol görüşlü okuldan uzaklaştırma aldı. Nişantaşı Kampüsünde yine gelenek bozulmadı ve faşistlere anladığı dilden cevap verilmiş oldu. İnerine kuyruklarını kısıtırarak kaçan faşistler birkaç gün sonra polislerin pohpohlamasıyla inlerinden çıkıp basın açıklaması yaptılar. Tüm bu yaşananlar nişantaşında suların durulmayacağını gösteriyor. Faşistlerin kale yapmak istedikleri Kampüs başlarına yıkıldı.

İSTANBUL ÜNİVERSİTESİNDE SULAR DURULMUYOR

Geçtiğimiz günlerde İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi'nde faşist bir saldırı oldu. Kar maskesi takan faşistler, gerçekleştirdikleri saldırıda bir yurtsever arkadaşımızı bıçakla yaraladılar. Bunun üzerine biz de bu saldırıyı konu alan, DÖB imzalı bildirimizi İletişim, Hukuk ve İktisat Fakülteleri'nde dağıttık. Faşizme karşı kitlesel devrimci şiddet çağrımızı bir kez daha yineleyip, faşizme karşı faşistlerin anladığı dilden cevap verilmesi gerektiğini İstanbul Üniversitesi'ndeki öğrencilere bir kez daha hatırlattık. Bildiri de şunlara değildi;

FAŞİZME KARŞI BİRLEŞİK MÜCADELEYE

İstanbul üniversitesi iletişim fakültesi'nde eli kanlı köpekleri bu sefer kar maskeli bir şekilde sahneye çıktılar. Sınav dönemlerini fırsat bilen faşistleri İletişim fakültesi önündeki cami'den "allahu ekber" diye bağıarak, kar maskeli bir şekilde, yurtsever bir arkadaşımızı bıçak darbeleri ile yaralayarak, kaçtılar.

Faşist saldırganların yüzündeki maske, bu saldırıyı faşist devletin örgütlediği gerçeğini gizleyemez. Faşist devlet, yurtlerinde bu faşistleri beslerken, eğitip silahlandırıp, devrimci,

demokrat ve yurtsever öğrencilerin üzerine saldırmaktadır. Daha öncekiler gibi, bu saldırılarında arkasında faşist devlet vardır. Bunu herkes biliyor!

Ayrıca biz faşizme karşı mücadelenin nasıl yürütüleceğini de iyi biliyoruz. Bu satırlar bir grup öğrenci gence inensatırlar değildir. Bu satır devrimcilere, komünistlere yurtseverlere inmiştir. Bunu böyle görmek gerekir.

Faşizme karşı mücadele en iyi kitlesel devrimci şiddetle olur, yoksa tiyatro oynayarak, cendere müziği ile alkış tutarak değil! Faşistlere anladığı dilden yanıt verilmezse, faşistler bundan güç bulacak ve saldırılarına devam edecektir. Bu mücadele devrim ile karşı-devrim arasında bir savaştır. Ve savaş savaş örgütlerinde yürütülür. Faşizme karşı örgütlü kitlesel mücadeleyi yükseltelim.

**FAŞİZMİ DÖKTÜĞÜ KANDA BOĞALIM!
FAŞİZME KARŞI KİTLESEL DEVRİMCİ ŞİDDET!
İstanbul Üniversitesi
DÖB(Devrimci Öğrenci Birliği)**

SOSYALİZM'DE BİLİM İNSANI

Bilim İnsanı

Sınıflı toplumlarda hiçbir şey sınıflar mücadelesinden ayrı düşünülemez. İçerisinde yaşadığımız kapitalist sistemde egemen olan ideoloji egemen sınıfın, burjuvazinin ideolojisidir. Tekelci sermaye sınıfı kendi egemenliğini devam ettirmek, toplumu kendi istediği şekilde yönetmek, sömürsünü arttırmak için ihtiyaç duyduğu sorgulamayan, düşünmeyen insan tipini yaratmak için elindeki tüm araçlarını seferber eder. Burjuvazi kendi ideolojisini nasıl ki çeşitli politik ve kurumsal yapıları araç haline getirerek sanatı, kültürü, edebiyatı topluma ideolojisini pompalamak için kullanıyorsa, şüphesiz bilim ve teknoloji dalları da sermaye sınıfının kullandığı araçlardan biridir. Yani, her alanda olduğu gibi, bilimsel kurum ve kuruluşlar, bilimsel araştırma ürünlerinin, teknoloji aygıtlarının vb. tümü burjuvazinin artı-değer elde ettiği aygıtlar haline gelmiştir. Sonuçta, bilim de alınıp satılabilen bir meta durumuna gelmiştir.

Oysa bilim gerçek değerini sosyalizmde bulur ve sosyalist toplumlarda bunun nice örneklerini vermiştir. Gerçek anlamda bilimsel üretim ve insanı temel alan bilimsel araştırmalar, teknolojik gelişmeler sosyalizmde hak ettiği yeri bulmuştur. Sosyalist toplumun yeniden üretimi, sınıfsız topluma götüreceği olan, ilerleyen yeni insanın gelişiminde bilimin çok katkısı olmuştur. Sovyetler Birliği'nde Ekim devrimi'nden kısa bir zaman sonra bilim ve teknolojiye kapitalist ülkeleri geride bırakacak büyük ilerlemeler kaydedildi. Çünkü sosyalizmde asıl olan insan emeğidir ve hiçbir şekilde bireysel çıkar ilişkisi gözetmeksizin toplumsal gelişme ve ilerleme temel alınmıştır.

Ekim Devrimi öncesi Çarlık Rusya'sı döneminde, tam anlamıyla bilimsel araştırma enstitüleri bile yokken, bilimsel çalışmaların, teknik donanımının oldukça geride olduğu ve pratikte hiçbir uygulamaya geçilmediği bir dönemken; Sovyet Rusya da kısa sürede bilim-teknik araştırmalar için tüm olanaklar seferber edilmiştir. Hatta devrimin üzerinden 20 yıl bile geçmemişken 83 dalda 72 bilimsel araştırma enstitüsü, aralarında termo-teknik, teknik-fizik gibi Avrupa'da o dönemde karşılıkları bulunmayan dev araştırma enstitüleri kurulmuştu.

Bilimsel üretim içerisinde yer almış Sovyet bilim insanları çalışmalarını yoğun bir şekilde sürdürürken bir yandan da sosyalizmin getirdiği yeni kültürü, yeni özellikleri öğrendiler, benimsediler. Sosyalizmin yeni insanına ulaşmada uzun yıllar kat ettiler. Kısa bir zamanda gerçekleşen bu değişim ve dönüşüm, sosyalist bir toplum içerisinde sağlanmıştır. 1991'de Sovyetler birliği'nde sosyalizmin yaşadığı geçici geri düşüş, her ne kadar kapitalist ilişkileri ortaya çıkarmış olsa da, sosyalist sistemin yaşadığı Sovyet Rusya'da doğmuş, bu toplumdan çıkmış nice insan hala almış olduğu sosyalist kültürü, alışkanlıklarını korumaktadır. Bu insanlarda biri de Rus Matematikçi, Grigori Perelman'dır.

Grigori Yakovlevich Perelman, 13 Haziran 1966 tarihinde Leningrad'da doğdu, yani Sovyet Rusya'da. Sıradan bir Rus matematikçi olan bu bilim insanını dünya, 100 yıldır çözülemeyen ve dünyanın en büyük 7 probleminden biri sayılan Poincare varsayımını çözen matematikçi olarak tanıdı. Üç boyutlu uzayı sarmalayan iki boyutlu düzlemin, dördüncü boyut olan " zaman"la bağı üzerine çok önemli çalışmalar ortaya koyan Perelman'dan ise o günden sonra bir daha haber alınmadı. 2002'de Poincare varsayımına çözüm olarak sunduğu makaleler çok ağır bir matematik diliyle yazılmıştı ve uzmanlar bile çözümleri anlamakta oldukça güçlük çekiyorlardı. Çoğu bilim insanı Perelman'ın bu çalışmalarının sadece matematik alanında değil, pek çok alanda yeni bir sayfa açacağı görüşündeler. Perelman ise, makalelerini yayınlanmasının ardından ST. Petersburg'daki Steklov enstitüsü'ndeki görevinden istifa etti ve ardından kayıplara karıştı. Ayrıca bu başarılı çalışmasının sonucu, kendisine verilen ve matematiğin Nobel'i olarak kabul edilen Fields madalyasını reddetmiştir. ABD'li Clay matematik enstitüsünün, problemin çözümünü bulan bilim adamına vermeyi vaat ettiği 1 milyon doları almak için hiçbir çaba sarf etmemiş olan, Perelman, bunu dışında 1996'da Avrupa'nın "en saygın" matematik kurumunun verdiği Genç matematikçi Ödülü'nü de kabul etmemiştir.

Bilim Dünyası'nda Rus matematikçinin bu tavrı kuşkusuz şok etkisi yarattı. Tabii ki, bilimin meta haline geldiği, bilimsel araştırma merkezlerinin bile tekelleştiği günümüzde, Perelman'ın bu tutumu anormal bir durummuş gibi karşılanmıştır. Aslında Perelman, kapitalist bilim dünyasının kendisine verdiği ödülleri reddetmekle, gerçek bir bilim insanının nasıl olması gerektiğinin örneğini vermiştir. Sosyalist sistemde bu çok sıradan bir davranıştır, çünkü sosyalizmde bilim bir prestij elde etme, kar sağlama aracı olarak kullanılmamıştır. Üstelik bilimle (Sosyal bilimler ya da Fen bilimleri) ilgilenmek toplumda sadece belli bir kesimin uğraşısı olmamıştır da. Şüphesiz Perelman, sosyalist Sovyet toplumunun içinden gelmiş insanlardan birisiydi ve almış olduğu o kültürü benimsediğini açıkça göstermiştir, kapitalist bilim çevrelerinin verdiği ödülleri reddederek...

Perelman gibi bilim insanları ve daha niceleri Sosyalist kültürün somut şekillenişini gözler önüne sermiştir. Çünkü gerçek bilim, gerçek teknolojik gelişim sosyalizmin inşası ile birlikte yürüyecektir. İnsanlığın ve emeğin özgürleşmesi ancak ve ancak sosyalizmle mümkün olacaktır.

KAPİTALİST TOPLUMDA GENÇLİK

Gençlik

Gençlik sınıflı toplumların en sonucusu olan kapitalist toplumda devletin her zaman zor baskı ve sömürü araçlarıyla karşı karşıya kalmıştır. Yarının memurları, işçi-emekçi insanlarını oluşturacak gençliğe devlet her zaman için ayrı sömürü taktiklerini kullanmıştır. Bugün eğitim alanlarında (daha çok yüksek öğretim alanlarında) verilen dersler, giyim kuşamdaki markaların özendirilmesi, gene medyanın vermiş olduğu yoz kültür başta hedef kitlesi olarak gençliğe yöneliktir. Devletin bunları yapmaktaki amacı hepimizin bildiği üzere gençliğin devrimci kültürden uzak durması ve gençliği oyalamak içindir. Çünkü kapitalist sistemin yaratmak istediği toplum; insanlar haklarını aramayacak, gençlik gerek eğitim sistemini gerekse de yoksulluğunu sorgulamayacak, emekçiler evlerine ekmek götüremediği zamanlar bu duruma bile şükredecek, kadınlarımız çifte sömürü yaşarken ne durumdayız, neden böyleyiz demeyecek, tamamen başında bir çoban olan “sürü” yaratmak istiyor devlet.

Kapitalist sistemin egemen sınıfı olan burjuvazi, gençliğin ufkunu daraltmaya, gençliğin geleceğe yönelik istemlerini bu sistemin içerisinde tutmaya çalışmıştır. Tabi ki gençliği harekete geçirecek kapitalist sistemin bağrında yatan emek-sermaye çelişkisi olmuştur. Bundan dolayıdır ki gençlik, ezilenin yanında ezenin karşısında tavır almaya başlamıştır. Ve bugün Türkiye devrimci hareketi için gençlik önemli bir güç olarak yerini almıştır. Mücadelede gençliğin önemli oluşu onun sahip olduğu yapısal özelliklerdendir. Nedir peki gençliğin sahip olduğu yapısal özellikler; duyarlılık, fedakârlık, ileri atılmanlık ve kararlı oluşudur.

Gençlik bu sahip olduğu özelliklerle birlikte her zaman işçi sınıfının yanında onun iktidar kavgası için savaşılmaya hazırlanan askerler gibidir.

Kapitalist toplumda gençlik sömürüyle çok genç yaşlarda tanışır. Sürekli ülkemizde yaşanan nüfus artışı işçi sınıfı saflarını genç işçilerle besler. Yaşam koşullarımız bizi devamlı çalışma alanlarına (fabrika, atölye vb.) yönelmemize neden olur.

Gençliğin ucuz ve taze işgücü durumunda olması, daha çok amacı “kar” olan burjuvazinin gençliğe ilgisini arttırmıştır. Genç işçiler çoğunlukla en temel haklardan yoksun olarak ağır çalışma koşulları altında çalıştırılır ve böylece en şiddetlilerini sırtlarında hissederek. Genç işçilerin sendika sosyal sigorta vb. haklardan yoksun olarak asgari ücretle çalıştırılmaları kapitalistlerin genç kuşaklara yönelmesinin, onları bitmez tükenmez kar aracı olarak görmesinin temelini oluşturur. Üretim sürecinde proletaryanın saflarına katılmaya hazırlanan işçi gençlik burjuvazi ile proletarya arasındaki mücadelenin sonunu belirleyecek bir önem kazanır.

Egemen sınıf öğrenci gençliğin tüm enerji ve yaratıcılığını sömürü düzeninin devamı için kullanmaya büyük çaba harcar.

Yine de öğrenci gençlik yarısızlık, geleceksizlik, işsiz kalma endişeleriyle yaşar. Küçük burjuva karaktere sahip olan öğrenci gençlik kapitalizmin kendisi için hazırladığı, bu belirsiz gelecekte dolayı düzene tepki duymakta ve devrimci saflara geçmektedir. Ve böylelikle gençlik işçi sınıfının yanındaki yerini alır.

Gençlik böylesi yaşanan bir süreçte daha çok ön plandadır. İşçi-emekçilerin yanında olup onlara iktidar bilincini verecek, yaşanan ayaklanmaları devrime dönüştüreceklerdir. Bu enerji gençlikte mevcuttur. Haydi devrimci gençlik işçi sınıfının yanında iktidarı almaya.

LİSELİ DÖB’lü Öğrenciler

İzmir'de Newroz Kutlamaları

19 Mart Cuma günü İzmir dokuz Eylül üniversitesinin tınaz tepe kampüsünde newroz kutlaması yapıldı. Şiir ve türkülerle başlayan kutlama newroz ateşinin yakılmasıyla devam etti. Saat 13 sularında başlayan kutlama 16.00 'da sonlandırıldı.

21 Mart günü Buca Hipodrom'da newroz kutlaması yapıldı. Kutlamaya Devrimci Öğrenci Birliği "Kürt Halkı Devrimle Özgürleşecek" yazılı bir pankartla katıldı. Ayrıca Mücadele Birliği Platformu'da "Denizlerden Mazlumlara Yaşamın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği" yazılı bir pankartla katıldı. Pankart Kürt gençliği tarafından ilgi çekmişti. Öyle ki bir ara gençlik Mücadele Birliği PLT.'nin pankartını elden ele do-laştırdı. Coşkulu başlayan kutlama yine aynı şekilde sonlandırıldı. Ertesi günde newroz kutlamalarına devam edildi.

22 Mart günüde Ege Üniversitesinde hazırlıklar sabahın erken saatlerinde başladı. Edebiyat Fakültesi önünde başlayan hazırlıklar sonrasında kutlamalar başladı. İnsanların yoğun bir şekilde ilgi gösterdiği kutlama Kürtçe okunan şiirlerle başladı. Demirci Kawa'nın Newroz ateşini yakışını konu alan tiyatro oyununun sonrasında müzik dinletileri başladı. Etkinlik sonuna kadar coşkulu bir şekilde devam etti. Etkinlik çekilen halayla birlikte sonlandırıldı.

İzmir'de 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü

İzmir'de, bu yılki 8 Mart eylemi Tariş İşçilerine yapılan ziyaretle kutlandı. Hem 8 Martı anmak ve kutlamak hem de direnişteki işçilerine destek vermek amacıyla Tariş İşçilerinin yanına gidildi. "Gündüzlerinde Sömürülmediğimiz, Gecelerinde Aç Yatmadığımız Bir Dünya Kuracağız" yazılı ve EKA (Emekçi Kadınlar) imzalı bir pankart açıldı. Mücadele Birliği Plt. adına da bir konuşma yapıldı.

Ayrıca yine 8 Mart ile ilgili 7 Mart Pazar günü İzmir Gümrük'teki Türk Telekom binasının yanında devrimci kurumların örgütlediği bir eylem yapıldı. Eylemi Mücadele Birliği Plt, Yeni Demokrat Kadın İnsiyatifi, Demokratik Kadın Hareketi, Devrimci Hareket, Halk Cephe Kadınlar, Bağımsız Devrimci Sınıf Plt, Alinteri örgütlerken eyleme Buca Emekli-Sen, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, Köz, Kaldıraç ve KESK'li Devrimci Kadınlar katıldı. Eyleme Mücadele Birliği Plt. "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak" pankartıyla katıldı.

Eylemde Ayışığı Tiyatro İşçileri Topluluğu "Tanya" isimli bir oyunu sah-

nelediler. Tekel işçisi bir kadın dostumuzla birlikte bir tutsak anası konuşma yaptı. Eylem müzik dinletisinin ardından sona erdi. Eylem alanında en dikkat çeken şeyse eylem alanının yanında eylem yapan ve erkekleri alana sokmayan feministler ve çeşitli politik hareketler oldu.

Mart İsyanı Ayaklanmadır

İzmir Devrimci Öğrenci Birliği, Ayışığı Sanat Merkezi'yle birlikte Ege Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nin bahçesinde Mart ayına yönelik "Mart İsyanı Ayaklanmadır" isimli bir sergi düzenlendi. Sergide "8 Mart Emekçi Kadınlar Günü", "13 Mart Savaşçıları (İ. Ethem Coşkun, Necetati Vardar, Seyit Konuk)", "16 Mart Halepçe Katliamı", "16 Mart Bayazıt Katliamı", "21 Mart Newroz" ve "30 Mart Kızılderle Katliamı" ile ilgili fotoğraflar sergilendi. Sergiye öğrenciler büyük ilgi gösteriyordu.

Alanda Kürt gençliğide stant açmıştı. Onlarda çeşitli fotoğraflar sergiliyorlardı. Bunun yanı sıra serhıldanlarla ilgili müzikler çalınıyordu. Bu gelişmeler olurken müziği duyan güvenli görevlileri ve sivil polisler alana geldiler. Polisler fotoğrafların toplanmasını, müziğinde kapanmasını istedi. Aksi takdirde gereğinin

yapılacağını söyleyerek kof tehditler savuruyorlardı. Polislerin bu tavrı karşısında Devrimci Öğrenci Birliği ve Kürt gençliği geri adım atmadı. Bu durum polislerle olan gerginliği arttırdı ve Çevik kuvvette diğer polislerin arkasına sıralandı. Gerginlik artınca İHD temsilcisi ortamı yumuşatmak amacıyla araya girdi. O sırada alanda bulunan öğrencilerde her şeye karşı hazırlıklarını yaptı; geri adım atılmayacaktı.

Alandan ayrılan polisler bir kaç saat sonra tekrar alana bir kaç sivil polis gönderdi. Polisler müdahale edebilmek için bahane arıyordu. Bu nedenle stantlara taş atıp kaçmak istediler. Ancak bunu öğrenciler hemen sezince, hemen harekete geçti. Polislerin yapmak istediği şey başlarına geldi. Öğrencilerin arasında kalan sivil polisler anladıkları dilden konuşuldu. Öğrencilerin arasından son anda kaçmayı başaran inlerine doğru uzaklaştılar. Tüm bunların ardından açılan sergiler tüm gerginliğe rağmen hayli görmüştü ama bizler açısından amacına ulaşmıştı. Yaşanan gerginliklerin ardından sergiler toplandı ve sergi sonlandırıldı.

GENÇLİK NE YAPMALI?

İzmir Devrimci Öğrenci Birliği ve Genç Yoldaş dergisi olarak yeni çıkan "GENÇLİK NE YAPMALI?" isimli kitabımızın tanıtımını yapmak için bir panel düzenledik. 14 Mart Pazar günü gerçekleştirdiğimiz panelde Genç Yoldaş dergisi ve Devrimci Öğrenci Birliği adına konuşan panelistler devrimci öğrenci hareketinin tarihi ve mücadelesi hakkında konuştular.

Panelde ilk olarak devrimci öğrenci hareketinin gelişimi üzerine bir konuşma yapıldı. Konuşmada; Denizlerden günümüze devrimci öğrenci hareketinin Tür-

kiye ve Kürdistan devrim mücadelesinde önemli bir yer tuttuğundan, DEV-GENÇ, DÖB ve FKF'den söz ettikten sonra devrimci öğrencilerin faşistlere karşı özverili bir mücadele yürütmesi gerektiği vurgulandı. Ayrıca konuşmacı, öğrenci gençliğin toplumsal kökeni ve konumu üzerine konuştu. Öğrenci gençlik ile ilgili şu tanımları yaptı kitabımızdan: "Öğrenciler toplumda, bir mesleki grup ve ya sınıf teşkil etmezler. Tersine sınıf ve katmanlardan oluşan toplumsal yapının çeşitli sınıflarından gelen -ve en çok da orta katmanlardan gelen- belli yaş sınırları içinde yer alan bir gençlik kategorisidir. Geldikleri köken itibarıyla (ailevi köken itibarıyla) öğrenciler, eğitim alanına sınıksız olan toplumdaki başka bir şey değildir. Var olan toplumun, deyim uygunsa, bir minyatürüdür. Dolayısıyla, kapitalist toplumdaki tüm çelişkileri ve çıkar çatışmalarını az çok yansıtır." Öğrenci gençlik içerisindeki siyasal ayrışmadan- devrimci öğrenciler, akademistler, küçük-burjuva oportünistleri vs.- söz etti ve devrimci öğrenci hareketinin yaşadığı güçsüzlüğün nedenlerine değindi. Okulcu anlayışın ve reformist politik bakışın öğrencilerin önündeki en önemli engel olduğunu söyledi. Öğrenci gençlik hareketinin bakış açısını ve mücadelesinin devrimci bir tarzda ve "Akademik özgürlük devrimle gelecek" şiarıyla yürütmesi gerektiğine ve işçilerle emekçilerle, ezilen Kürt ulusuyla ve devrimci tutsaklarla dayanışma içerisinde olmasının zorunluluğuna vurgu yaptıktan sonra sözlerine Ahmet Arif'in bir şiiriyle son verdi. "Eylem umudun anasıdır. Eyleminiz ve umudunuz hiç eksik olmasın yoldaşlar." diyerek de sözlerine son verdi.

Panelin ikinci bölümüne geçilirken

önce bir slâyt gösterimi yapıldı. Slâyttan sonra panelin ikinci bölümüne konuşmacı gençliğin tanımını yaparak başladı. Devrimci gençliğin önemli örgütlenme biçimlerinden olan komsomoldan söz eden konuşmacı sözlerine dünyada ve Türkiye Kürdistan'ın nesnel durumuna ve devrimci durumun yaşandığına değinerek devam etti. Gençlik mücadelesindeki güçsüzlüğe çözüm olarak sunulan GENÇ-SEN 'den ve politikasından söz etti. Son olarak da Devrimci Öğrenci Birliği'nden ve mücadele anlayışından söz etti. DÖB' ün; anti-kapitalist, anti-faşist, anti-emperyalist tüm devrimci gençliğin mücadele örgütü olduğunu, komite-konsey- milis örgütlenmesini savunan iç savaşa uygun mücadele örgütü olduğunu anlattı.

Panelimiz katılımcıların soruları ve konuşmalarıyla sona erdi. Panelin bitiminde ise Devrimci Öğrenci Birliği olarak Newroz'da pankart açarak Kürt Ulusuna Kendi Kaderini Tayin Hakkı şiarını yükselteceğimizi tüm herkesi bu şiarı beraber yükseltmek için Newroz'da beraber yürümeye davet ettik.

GENÇ YOLDAŞ DERGİSİ İZMİR DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ(DÖB)

MERSİN'DEN HABERLER

Tekel İşçilerine Destek Eylemi

Tekel işçilerinin grevini desteklemek için 6 konfederasyonun birleşerek 4 Şubat 2010'da tüm ülkede yapılan grev Mersin'de de emekçiler tarafından coşkuyla gerçekleştirildi.

Saat 10:30'da Mersin büyük şehir belediyesi önünde toplanan emekçiler çe-

kilen halaylar ve sloganlarla grevlerine başladılar. Tüm sendikaların ve kitle örgütlerinin de katılımıyla büyük yürüyüşe geçildi. Yürüyüş sırasında sık sık "Tekel İşçisi Direnişin Simgesi", "Tekel İşçisi Yalnız Değildir", "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganları atıldı. Şehir merkezinden yapılan yürüyüşe çevredeki evlerden, esnaflardan alkışlarla destek verildi.

Bizler de Devrimci Öğrenci Birliği olarak işçi sınıfının mücadelesine destek vermek için bayrağımız, pankartımız ve sloganlarımızla yürüyüşte yerimizi aldık. "Denizlerin Yoldaşlarından İşçi sınıfının Mücadelesine Bin Selam, İktidar Dışında Her şey Hiç bir şeydir" yazılı Devrimci Öğrenci Birliği imzalı pankartımızı açarak yürüyüşe geçtik. Yürüyüş sırasında pankartımızdaki ve bayrağımızdaki Denizlerin resimlerini görenler bizi büyük bir ilgiyle karşıladılar.

AKP binasının önüne gelindiğinde bütün kitle aynı sloganı haykırıyordu "Tekel İşçisi Yalnız değildir". AKP önünde grev konuşmalar ve halaylarla devam ederken bizler de pankartımızı Metropol İş Merkezinin 3. katına astık. Pankartımızı gören işçiler büyük bir coşkuyla alkışlayarak bizi selamladı. Saat 13:00 kadar süren eylem sloganlarla son buldu.

Mersin'de 8 Mart Yürüyüşü

8 Mart'ın 100. Yılında devrimci kurumlar Mersin'de yürüyüş ve basın açıklaması yaptı.

6 Mart Cumartesi saat 14:00'te Petrol-İş Sendikası önünde başlayan yürüyüşe Mücadele Birliği Platformu'nun da aralarında bulunduğu kurum üyeleri "100.Yılında Şan Olsun 8 Mart'ı Yaratan ve Yaşatanlara" yazılı pankart açarak hastane caddesi üzerinden alkış, slogan ve zılgıtlarla Taş Bina'ya yürüdü.

Yürüyüş boyunca "Yaşasın 8 Mart", "8 Mart kızıldır, kızıl kalacak", "Kadınız, haklıyız, kazanacağız", "Kadın-erkek e-lele, yürüyoruz devrime", "Jin jiyen azadi" sloganları atıldı.

Taş Bina önüne gelindiğinde basın açıklaması yapıldı. Yapılan açıklamada "Sistem 8 Mart'ları tarihsel özünden, emekçi muhtevasından kopararak, kadını mücadeledeki hedefinden saptırmak ve bilinç bulanıklığı yaratmak adına, bu günü Dünya Kadınlar Günü olarak lanse etmekte; verilen kokteyl partileri ve resepsiyonlarla göstermelik şovlar yaparak soruna yönelik yaklaşımını da gözler önüne sermektedir. Ancak hepimizce bilinmektedir ki kadını fabrikada, tarlada sömüren; şiddeti, taciz ve tecavüzü meşrulaştıran sistemin ta kendisidir ve sorunu yaratanın ona çözüm olma gibi bir niteliği de olamaz... Dolayısıyla bizler de diyoruz ki: 8 Mart açlığa, yoksulluğa maruz bırakılan; işkenceye, zulüm ve katliamlara uğrayan emekçi kadınların günüdür. Bizler de buradan tüm emekçi kadınların 8 Mart'ını kutluyor; cinsel, sınıfsal ve ulusal sömürüye karşı örgütlen-

meye ve mücadeleyi büyütme çağırıyoruz" denilerek basın açıklaması sonlandırıldı.

Basın açıklamasının ardından, Ayışığı Sanat Merkezi Müzik Grubu Bahara Ezgi sahne aldı. Bahara Ezgi'nin söylediği marş, ezgi ve halay parçalarının sonrasında eylem sonlandırıldı.

Tarihimize İz Bırakanlar İçin

Mart ayında, Gazi, Halepçe, Beyazıt ve 12 Mart'ta yapılan katliamlara sessiz kalınmayarak Mersin Üniver- sitesi'nde katliam görüntülerinden oluşan fotoğraf sergisi yapıldı. İlk sergi 15 Mart Pazartesi günü saat 12.00' de Yenişehir Kampus'ünde yapıldı. Yemekhane karşısına DGH, DÖB, YDG imzalı '12 Mart, Gazi, Halepçe, Beyazıt Katliamlarını Unutmadık Unutturmayacağız ' yazılı pankart asılarak katliam fotoğrafları sergilendi. Yoğunluklu olarak afiş çalışması yapıldı.

16 Mart Salı günü Çiftlikköy Kampus'ünde saat 11:30' da katliam sergisi üniversitesinin çarşısında yapıldı. Katliam fotoğrafları öğrencilerin yoğun ilgisini gördü. Çiftlikköy Kampus'ünde de afiş çalışması yapıldı. Katliamlar üzerine öğrenciler bilgilendirilerek sohbetler edildi. Aynı gün Yurtsever öğrencilerin düzenlediği Halepçe katliamıyla ilgili yürüyüş yapıldı. Yoğun katılımın olduğu Yürüyüşe Devrimci Öğrenci Birliği' de destek verdi. Yürüyüş Cumhuriyet meydanında yapılan saygı duruşu ve okunan basın açıklamasıyla son buldu.

KATLİAMLARI UNUTMADIK UNUTTURMAYACAĞIZ!..

MERSİN DÖB

SARIGAZİ EYLEM ALANI

Tekel Destek

26 Şubat Perşembe günü öğle saatlerinde bir araya gelip Tekel işçilerine destek amaçlı eylem yapmak isteyen Mehmetçik Lisesi öğrencilerine, caddeyi kapatıp yürümleri sonrası, polis hiç bir uyarıda bulunmadan saldırdı.

4 kişinin gözaltına alındığı ve süren arbedede bir çok kişinin yaralandığı belirtildi. Daha sonra Sarıgazi’de bir araya gelen DHP, MÜCADELE BİRLİĞİ, BDP, PARTİZAN, HÖC, ESP’nin düzenlediği bir basın açıklaması gerçekleşti. Basın açıklamasında son süreçte polisin gerek TEKEL işçilerine, gerekse devrimci demokrat kurumlara saldırdığı ve bunun tek nedeninin sistemin herkese yönelik yıldırma politikası yapıldığı belirtildi.

Basın açıklaması bittikten hemen sonra yaklaşık 20 kişilik bir grup ara sokaklardan taşlarla kaymakamlık binasına doğru yürüyüşe geçti. Polise ve kaymakamlık binasına taşlarla saldıran grup, bir çok polisi yaraladı. Daha sonra Sarıgazi’nin bir çok yerine barikatlar kurarak eylemi taşıyıp, polisin yaptığı saldırıya cevap verdi.

TEKEL İŞÇİLERİNE MEHMETÇİK LİSESİ’NDEN DESTEK EYLEMİ

2 aydan fazladır eylemlerini Ankara sokaklarında sürdüren Tekel işçilerinin sesine ses katmak için Sarıgazi Devrimci Öğrenci Birliği bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Eylemde sık sık “Tekel İşçisi Yalnız Değildir”, “Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği”, “Zafer Savaşan İşçilerle Gelecek”, “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emegün Olacak”, “İtfaiye İşçisi Yalnız Değildir”, “Çemen İşçisi Yalnız Değildir” sloganları atılarak eylem çevredeki insanların alkışlarıyla sonlandırıldı.

Bu eylemden birkaç gün sonra 17 Mart 2010 tarihinde Mehmetçik Lisesi’nden TEKEL eylemine destek eylemi gerçekleştirildi. Bu eylem nedeniyle 23 öğrenci okuldan atıldı. Okuldan atılan öğrenciler için bir eylem düzenlendi. Bizler de Devrimci Öğrenci Birliği olarak bu eylemde yerimizi aldık. Sloganlarla okul içinde başlayan eylem daha sonra okul içerisinde camları kırılıp kapılar sökülerek öğrenciler geri alınmaya dek süreceği bir eylem olacağı belirtilerek devam etti. Okul içinde sloganların duyulmasıyla okul müdür ve müdür yardımcısı gelerek eylemi bitirmek istediler. Ama öğrencilerin kararlılığı bu eylemi devam ettirdi. Daha sonra faşist bir öğretmenin arkadaşımıza saldırmasıyla öğretmene sert bir şekilde cevap verildi. Olaylardan birkaç gün soran CHP milletvekili Mehmet Sevigen Çekmeköy Mehmetçik Lisesi’nde protesto edildi.

Tekel işçilerine destek vermek için slogan attıkları için okuldan atılan öğrencileri ziyaret eden Sevigen hiç beklemediği bir tepkiyle karşılaştı. Öğrenciler, son dönemde kendisine “Emek Dostu” görüntüsü vermeye çalışan CHP’nin Maskesini indirdi. Hatırlayalım; İzmir’de Kent Aş. işçilerini ve Park Bahçe İşçilerini de işten atan yine aynı CHP’li belediyeydi. bunu bilen öğrenciler “Siyasi rant elde etmeye çalışıyorsunuz” diyerek tepki gösterdiler. Makam aracını etrafını saran, aracı yumruklayan öğrenciler sürücü kapısını açıp arka koltukta oturan Sevigen’e, bizleri siyasi rant aracı olarak kullanılmasına izin vermeyecekleri söylediler. Öğrencilere “siyaset yok” diye bağırarak Sevigen, tepkiler sürünce, aracıyla hızla okulun önünden apar topar kaçtı. Dışarıya çıkan öğrenciler, tekrar içeriye alınmayınca, okulun demir kapısını yumrukladı. Grubu içeriye almayan görevliler ile öğrenciler arasında kısa süreli arbede yaşandı.

BU SEFER DE İŞÇİ VE EMEKÇİLER ÖĞRENCİLERİN YANINDA

19 Mart günü Mehmetçik Lisesi’nden Tekel işçilerine destek verdikleri için okuldan atılan öğrencilere destek vermek için TEKEL işçileri, Kadıköy Eğitim-Sen ve okuldan atılan öğrencilerin aileleri vardı. Eyleme sarıgazi halkında yoğun desteği vardı. Okul önünde öğrencileri sloganlarla beklemeye başlayan kitlenin önünde polis barikat kurdu. Ancak kitle ve okulda içindeki öğrenciler “Katil Polis Liselerden Defol” sloganını atmaya başlayınca polis barikatu açtı. Bunun üzerine kapı açıldı ve öğrenciler kendilerine desteğe gelen kitleyle buluştu. Öğrenciler dışarı çıkarken “Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği”, “Tekel İşçisi Yalnız Değildir” sloganlarını atıyordu.

Sonrasın Tek Gıda-İş sendikası adına Yunus Durdu, Eğitim-Sen adına da Ali Gün konuşma yaptı. Açıklamalarında öğrencilerin derhal okula alınması gerektiğini, bunun hukuka aykırı olduğunu dile getirdiler. Başından sonuna kadar okuldaki destek eylemlerini sürükleyen Liseli Devri Öğrenci Birliği’nin de içinde olduğu yaklaşık 500 kişilik öğrenci grubu Cemevine kadar sloganlarla gitti. Burada bir basın açıklaması yapılarak eylem sonlandırıldı. Bu açıklamanın ardından Lise DÖB bir araya gelerek; “okuldaki bu baskıların kararlılığımızın önüne geçemeyeceğini, her şeye rağmen eylemlerimize devam edeceğiz. Baskılar bizi asla yıldırılmaz. Burada yapılmak istenen okuldaki devrimci iradeyi kırmak ve yok etmektir. Ancak bizler bundan asla taviz vermeyeceğiz” açıklamasını yaptı.

KAPİTALİZMİN ÜNİVERSİTELERDE AHMAKLIK ÖĞRETİSİ

Zaten burjuva eğitim sisteminin de amacı gençliği, pasifize etmek, kendisinden başka hiç kimseyi düşünmeyen, doymak bilmez bir hırsıyla yanı başındaki en yakın insanı dahi ezmek için uğraşır duruma getiren bireyler yetiştirmek, böylece kendi düzen çarkına, kendi paslanmaya yüz tutmuş mekanizmasına kolayca adapte edebilmek değil midir?

Birkaç gün önce (takip edenler olmuştur), internetin haber sitelerinde bir haberdir dolaştı durdu. Belki kimimizin dikkatini bile çekmemiştir ama bu haberin aslında bizlere ne anlattığı, içinde bulunduğumuz durumu gözler önüne sermesi bakımından oldukça kayda değerdi. Haber sitelerine bir İtalyan ajansından ulaşmıştı. Başlık ise şöyle; “Üniversitelerde Kız Tavlama Dersleri” . Haberin kaynağı Çin’deki bir üniversitedir. Habere göre derslerin yoğunluğundan başını kaldıramayan, giderek asosyalleşen öğrencileri tekrar sosyal ortamın içine katmak, kendilerine özgüven kazanmalarını sağlamak adına “tecrübeli” öğretmenlerce (hatta öğretim görevlisi olabileceği de belirtilmiş!) erkeklerin kızlara yaklaşma yolları, onu etkileme taktikleri, nasıl iletişime geçileceği, arkadaşlık teklif etme yolları... eğitimi verilecekmiş. Hem de bu “gönül çelme” “adı verilen dersler için öğretim görevlileri mastır programı hazırlığı içindeymişler. Haftada 3 saat olarak verilen “kız tavlama” dersi ileriki dönemlerde üniversitenin öğretim müfredatına dahi konulacakmış... Derslerin hedef kitlesi de tahmin edildiği gibi 20-35 arası gençlik..Haber sayfalarında birkaç satırı ancak doldurabilen bu habere neden yer vermek istediğimizi anlamışsınızdır.

Aslında bahsettiğimiz bu olay, şu anda üniversitelerde süren gelen mevcut durumun sadece bir örneği. Hepimiz biliyoruz ki üniversitelerin her dönem yeni eğitim-öğretim yılına başlamasıyla birlikte kapitalist dünyanın sözde “bilim severleri”, endüstri, sanayi tekelleriyle, “burjuva hayırseverlerinin” dayanışma kurum ve kuruluşlarıyla, sponsor şirketler aracılığı ile üniversitelerde söyleşiler, paneller organize ederler; kariyer yarışmaları düzenlerler. Burjuvazinin üniversiteler başta olmak üzere kapitalist sistemin diğer kurum ve kuruluşlarında buna benzer faaliyetler yürütmesi ya da bunun finansmanı olması egemen sınıfın doğaya, bilime, ya da teknolojiye verdiği önemden ötürü değildir. Tabii, tarihsel anlamda bakacak olursak mevcut kapitalist toplumda da bugüne dek yapılmış, devasa boyutlara varan bilimsel-teknik gelişmeler yapılmıştır ve devam etmektedir, bu yadsınamaz elbette. Ancak burjuvazi kendi varlığını devam ettirmek için, kapitalist üretim ilişkilerini yeniden üretmek, dolayısıyla sömürdüğü emek-gücünün de kendini üretmesi için bilimin, teknolojinin gelişmesinin önünü

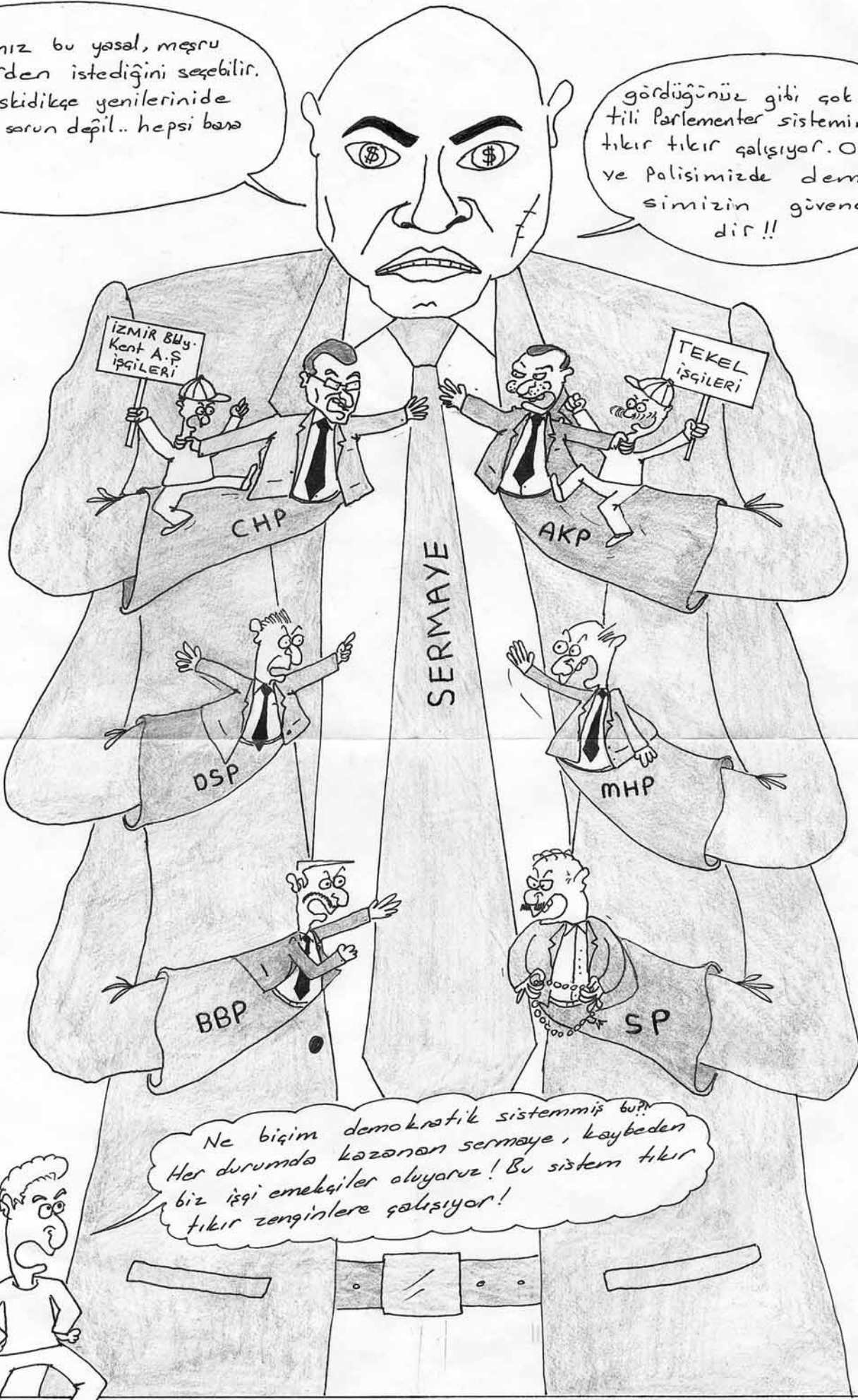
açmak zorundadır. Yani, Koç, Sabancı, Eczacıbaşı gibi tekeli sermayedarların üniversitelerde boy göstermesi, kampus duvarlarına, kongre salonlarına adeta vantuz gibi yapışması boşuna değil. Zaten burjuva eğitim sisteminin de amacı gençliği, pasifize etmek, kendisinden başka hiç kimseyi düşünmeyen, doymak bilmez bir hırsıyla yanı başındaki en yakın insanı dahi ezmek için uğraşır duruma getiren bireyler yetiştirmek, böylece kendi düzen çarkına, kendi paslanmaya yüz tutmuş mekanizmasına kolayca adapte edebilmek değil midir? İşte insanlığı yokluğa, yoksulluğa, yaşamdan kovmaya iten, insana dair bütün değerleri tüketmiş ve hala da yok etmeye devam eden bu düzenin o yine bildik tanıdık yüzü şimdi de üniversitelerde böyle bir maske ile karşımıza çıkıyor.

Kadın ile erkeğin arasında ancak karşılıklı emekle örülebilecek ve yine karşılıklı paylaşım ve gönüllü birlik temelinde devam edecek olan aşk duygusunu, sevginin değerini; her şeyi meta ilişkisi derekesine düşürmüş olan kapitalist sistem bu hale getirmiştir. Ve pragmatizmi (faydacılığı) temel felsefesi haline getirmiş olan burjuvazi tüm düzen kurumlarıyla (eğitim kurumları dâhil) kendini tüketmiş, iğrençleşmiş yasalarının, ideolojisinin propagandasını gençliğe yapmaya devam etmektedir. Sınıflı toplumlardan bu yana tarihin her döneminde, en gizli zamanlarında sınıfsal kimliğinin yanı sıra, cinsel kimliğiyle de asırlardır sömürüye maruz kalmış, dışlanmış, varlığı yok sayılmış olan kadın, günümüzde ise “özgürlükçü düzen” naralarıyla sıvanmış, üstü örtülmeye çalışılmış kapitalist toplumda burjuva sınıfın kurnazca oyunları ile sömürülmeye devam etmektedir. Özellikle gençlik arasında bu düşüncüyü (erkek egemen ideolojiyi) “modernize olmuş” yöntemlerle, okullarda bunun teorisinin ders olarak okutturulması şeklinde enjekte etme çabası içerisindedir.

Çin’deki bir üniversitede yürütülecek olan şu “gönül çelme” dersleri özelinde ele alacak olursak egemen sınıfın bunu ne kadar başaracağı(!) bilinmez ama gerçek olan; yaşamın kimden yana akacağıdır. Tüm dünyada gelişen koşullar, artarak ilerleyen ayaklanmalar ve gençliğin yeni bir toplumu, sosyalist toplumu yaratma mücadelesinde yer aldıkları saflar gösteriyor ki, burjuvazinin planladığı tüm oyunlar boşa çıkacaktır.

Halkımız bu yasal, meşru partilerden istediğini seçebilir. Bunlar eskidikçe yenilerininide kurarız sorun değil.. hepsi bana uyar..

gördüğünüz gibi çok partili Parlamenter sistemimiz tıkır tıkır çalışıyor. Ordumuz ve Polisimizde demokrasimizin güvencesidir!!

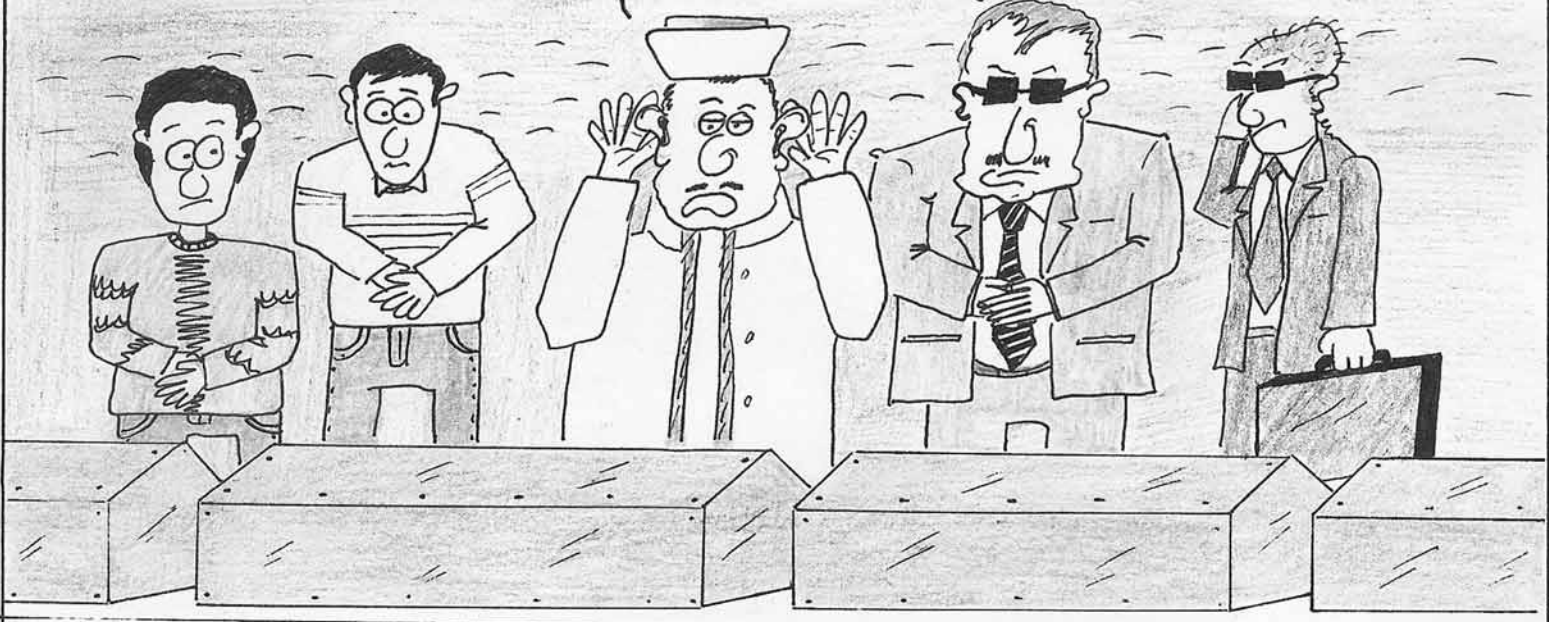
Ne biçim demokratik sistemmiş bu?? Her durumda kazanan sermaye, kaybeden biz işçi emekçiler oluyoruz! Bu sistem tıkır tıkır zenginlere çalışıyor!

Anlaşıldı bu sistemi yıkıp yerine emekten yana bir sistem kurmaktan başka çare yok.

allahü ekber..
allahü ekber..

efendim "ilahi takdir" sonucu ölen işçi
kardeşlerimize rahmet ailelerinede sabır
ve başsağlığı diliyorum. Devlet ve hükü-
met olarak her zaman işçimizin yanında
olacağız..

Sayın bakan; dün ölen madencilerin cenazesinde basına
devlet olarak her zaman işçilerin yanında olduğunuzu ve de
olacağınızı söylediğinizi duydum... Ne iş? Yani şimdi siz, ey-
lemdeki işçilere haklarını vermeyimi düşünüyorsunuz?!

Efendim.. İşçimizin
emektarımızın her zaman ya-
nındayız tabiki devlet olarak.
Ama CENAZEDEN CENAZEYE..
İş çevrelerimiz rahat olsun
efendim...

Vallahi ömürsünüz
efendim.. zaten bizde
öyle düşünüp endişe
etmedik heh heh heh

D. BAKANI

13 MART SAVAŞÇILARI

13 Mart 1982
Buca Zindanı'nda
İdam edilerek katlediler

ADLARI ADIMIZ ADLARI ONUR

Seyit Konuk

"Korku sizinle her gün yaşayacak.
Cellatlardan ve onların devletinden
hesap sorulacak. Kahrolsun faşizm."

İbrahim Ethem Coşkun

"Biz bu davaya baş koyduk,
başımız devrime, halkımıza
ve partimize feda olsun."

Necati Vardar

"Hoşcakal yoldaş,
İdam bize vız gelir.
Yaşasın sosyalizm"

"Proletarya verdi üç yiğidini
Bayraklaştırdı gelecek ümidini
Ölümsüzleştirdi eserini
Necati Ethem Seyit Yoldaşlar..."

Sibel Sürücü Ölümsüzdür

22 Nisan 2001

Ne yapmalı iki gözüm
Beslemeli mi midemizin boşluğunda
Zulmün bulanıklığını
Ya ne yapmalı
Ağ köylünün, işçinin alınterine
Titreyen ellerle mi dokunmalı
Hayır iki gözüm, hayır
Unuttuk açlıkta açlığımızı
Unutmadık Açlığa ve zulme karşı
savaşımızı

Denizlerin Bayraklarını Yükseltmek İçin Buluşuyoruz!

**6 Mayıs'da Ankara Karşıyaka Mezarlığı
8 Mayıs'da Kadıköy Meydanında Buluşuyoruz!**

Oğul verdik ölüme, oğul!
Yine de peteklerimizden balları taşırtık olduk.
Hiç görülüş mü öldükten sonra da savaştığımız!
Ölüp ölüp dirilip yaşar olduk.
İşte şimdi hazır ol düşman,
Etse et...

Kansa kan!

Açtık işte kanatlarımızı.
Hadi dizil sıraya duvar duvar.
İstersen dağ dağ dizil
Ama ölmeye hazırlan

لجنة الشعبية الديمقراطية
لتحرير فلسطين
(الجهنم الكرنية)

م. محمد علي
بطانة شعبية
تحرير فلسطين
الجهنم الكرنية

